

Tendințe dictatoriale

Din întreaga frământare contemporană se desprind două idei fundamentale, două poziții ideologice, în jurul cărora se grupează adversarii: apusul militează pentru libertatea politică, pentru democrație și drepturile omului; răsăritul și-a constituit un sistem de guvernământ totalitar, care elimină opoziția, suprimă climatul libertății și desintegrează persoana umană sub toate aspectele ei. Refugiații politici din țările aflate sub ocupație sovietică și-au părăsit vatra strămoșască din aceleași motive: convingerile lor intime i-au îndemnat să se opună bolșevizării atâtă vreme cât o slabă pălpăire de libertate și speranțe mai exista în patria lor, și apoi să ia drumul pribegiei, înfruntând nenumărate primejdii, pentru a continua lupta în sfera de gândire și acțiune a democrațiilor occidentale. Este adevărat că în țările din răsăritul Europei conducătorii politici n'au excelat niciodată în virtute democratică, încât alăturarea lor de blocul apusean trebuie considerată mai degrabă ca expresia unei necesități, a unei tragedii colective care le-a vânturat propria lor existență departe de patrie, decât a unei confraternități de doctrină și idealuri cu Europa de Vest. E un lucru ce s'a spus și repetat adeseori că între democrațiile din răsărit și cele din occident a subsistat mai mult o identitate de nume decât de conținut, o înrudită de blazon decât de veritabile purtări în societate. Oamenii se numeau „democrați” așa cum își puneau la gât o cravată „dernier cri” de pe piața Parisului, dar în fundul sufletului lor manifestau aceeași repulsie pentru masele populare, „înculte și rău crescute”. Cine nu își aduce aminte de faimoasele alegeri „libere” din România, cu rezultate anticipat fixate în favoarea partidului de la putere. Un institut „Gallup” la noi n'ar mai fi avut nevoie să se obosească cu chestionarea opiniei publice pentru a-și stabili pronosticurile. Treaba se putea face mult mai simplu și cu rezultate surprinzător de precise, adresându-se direct ministrului de interne, unde se decidea de fapt compoziția viitorului parlament.

Am crezut că aceste năravuri balcanice măcar pe pământul clasic al democrației se vor comporta mai decent, vor evolua spre forme mai omenești și, eventual, vor dispărea cu totul. Am crezut într-o revizuire a mentalității oamenilor noștri politici din confruntarea ce trebuie să o sufere cu drama actuală a lumii, redusă, cel puțin formal, la antiteza comunism sau democrație. Am așteptat din partea lor ca propaganda ce o susțin, ca declarațiile ce revin necontenit pe buzele lor contra dictaturilor, de dreapta sau de stânga, să aibă urmări pozitive, să fie întărite de o practică politică conformistă. Măcar de obrazul străinilor ne gândeam că va interveni o rezervă mai mare în gesturi, o mai accentuată grijă să nu se calce principiile democratice în raporturile ce s'au creat între Români pribegii. Ori ce constatăm? Urâtele obiceiuri au emigrat odată cu reprezentanții lor de altădată și oriunde au apărut aceștia s'a deschis un fel de școală democratică „sui-generis”, inexistentă până la venirea lor în apus. La Paris, la Londra ca și la New York, în cercurile rezistenței oficiale domneau aceeași mentalitate disprețuitoare de vulg, același spirit dictatorial care mocnea sub bonetul „democrației” românești. Voiți exemple?

(continuarea în pag. 2)

Intru el era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul n'a cuprins-o.

Ioan Evanghelistul

De ziua Invierii

Știrile care ne ajung din țară semnalează între multe lucruri triste și un fapt îmbucurător: o considerabilă afluență în biserici, o nemai cunoscută participare la slujbele religioase. Dumineca și sărbătorile, lăcașurile sfinte sunt pline de credincioși. Nu se mai întâlnește apoi acea lume ușurată și nepăsătoare în bisericile din marile orașe, ci o mulțime îndurerată care se prosterne cu evlavie în fața lui Dumnezeu, care a revenit la credință ca la o noțiune vie și aducătoare de rod. Sufletul neamului nostru, isgonit din toate așezările lui de veacuri, din vatra strămoșască, din orașele ce le-a clădit, din întreprinderile ce le-a ridicat, din averia ce-a agonisit-o, din instituțiile ce și le-a întocmit, se alipește cu atât mai multă nădejde de ultimul loc de refugiu ce i-a mai rămas, altarele strămoșești. Până într-o bună zi, când tiranii vor chibzui că și acest „cuib de agitație contra regimului” trebuie distrus, unde oamenii nu se adună pentru a vorbi de Stalin, de Revoluția din Octombrie, de misiunea proletariatului, ci pentru a se destăinui și a implora ajutorul lui Dumnezeu.

Să lăsăm gândurile noastre să pribegiască spre patrie, acolo unde frații și surorile noastre trăiesc ca într-o vastă închisoare, închipuindu-ne pentru o clipă alături de ei, în Noaptea Invierii. Ce-am putea simți noi înșine fiind în locul lor, ce imagini ne-ar năpădi conștiința, ce svăeniri lăuntrice ne-ar subjugă în acele momente? Fără îndoială că tot acest popor de mucenici se va întoarce spre amintirea blândă a sărbătorilor de care a avut parte altădată, înainte de a fi căzut pacostea rusească pe țară. Invieră cuminte și așezată de odinioară, cu pâlcuri de credincioși cari se îndreaptă în miez de noapte spre bisericuța din deal, așteptând apoi în semi-obscuritatea naosului să înceapă momentul solemn al slujbei, ca să-și grăiască în șoptă „Christos a Inviat”, li

se va părea tuturor a fi mai degrabă o născocire, o întâmplare amăgitoare, petrecută „pe tărâmul celălalt” din basmele românești. A existat adevărat o asemenea viață? Ei, cei ce aveau altădată un nume, o situație, un rang social, o familie și un rost în viață, să fie identici cu această masă sdrențuroasă și flămândă de robi? Aceiași oameni, aceleași ființe, să fi trăit acum cinci ani pe plaiurile românești? De când s'a tras peste istoria neamului românesc oblonul greu al ocupației sovietice, atâtă desnădejde s'a strâns în sufletul lor, atâtă lacrimi s'au vărsat, șatâtea suferințe i-a încercat, încât vremurile de altădată trebuie să li se pară despărțite de cele de acum prin abisul neființei. Între individ și ordinea socială actuală s'a produs o bruscă separație. O altă lume, cu alte finalități și concepte, a alungat imaginea celei vechi, încât el nu se mai poate regăsi în mediul în care a crescut și s'a dezvoltat. Individului nu-i rămâne altă alegere decât să se încadreze dimensiunilor monovalente ale universului marxist sau să moară. Milioane de ființe rătăcesc în neștire într-o viață care nu mai e a lor, adăstând zi și noapte să se ivească de undeva semnul mântuirii.

Din ce complex de împrejurări se poate desprinde mesajul mântuitor? Isbucnirea unui nou războiu, prăbușirea internă a regimului comunist, sfârșitul ocupației sovietice? Toate aceste eventualități nu sunt excluse în ordinea rațională și politică, dar tot atât de posibil este ca nici una din ele să nu se întâmple. Și atunci poporul român trebuie să-și caute salvarea în acceptarea răului, în destrămarea totală a sufletului său strămoșesc? Există o armă, un scut de esență superioară tuturor speruțărilor omenești, capabilă să țină piept și oștilor iadului de s'ar porni în marș spre pământ. Din însăși potirul suferinței, băut până la capăt, până când

(continuarea în pag. 2)

Victoria în alegeri au reputat-o partidele de stânga, mai ales comuniștii camuflați în „Frontul Democratic” condus de profesorul Svolos. Cele 11% obținute de aceștia, cu toate amintirile ororilor comise în războiul civil și propaganda înverșunată dusă împotriva lor, înseamnă foarte mult. Voturile alegătorilor de stânga au asigurat și succesul Uniunii progresiste conduse de generalul Plastiras, care s'a clasat cu 17% din voturi în locul doi.

Din presa românească în străinătate

„Nation Roumaine”, 1 Martie 1950, în replica la prietenii din România afirmă că guvernul ce s'a format în perioada Sept. 1944-Martie 1945 nu a fost dominat de unelte Moscovei. Căceas înarmate ca aceste guverne — recte Sănătescu, Rădescu — au fost guverne autonome, independente, reprezentanți ale voinței naționale. Dacă admitem acest punct de vedere, cum se explică o serie întreagă de acte dăunătoare națiunii ce s'au petrecut în această perioadă și cine răspunde de ele? Oare, jafurile și crimele de care vorbește autorul articolului că le-a săvârșit armata sovietică în locuințele și fermele proprietarilor agricoli, s'au făcut cu gîrea și aprobarea acestor guverne? Dar restul de crime și nelegiuiri?

„La Nation Roumaine”, 15 Martie 1950, zugrăvește în editorial un sumbru tablou ideologic al Occidentului. Oamenilor din apus le lipsește formula spirituală de acțiune contra comunismului, care — în opoziție cu ei — se înfăptuiește maiu, statornic în agitații și plin de încredere în victoria finală. Căușă acestei atitudini joasă, în „La Nation Roumaine” a descoperit în pierderea conștiinței lăuntrice al vicii: „Les hommes de l'Occident, quoique vivant dans la liberté extérieure, ont perdu leur liberté intérieure, la seule liberté réelle”.

„Făclia”, 15 Martie 1950, oferă cititorilor un articol extrem de prețios pentru orientarea emigrării românești. Articolul intitulat „Unitate”, pleacă de la realitățile din pară, unde întreaga masă românească s'a contopit în unul și același front al rezistenței naționale, peste deosebiri de grup sau partide politice, și pledează pentru slăbirea răndurilor între toți Români prieteni. Autorul nu se mulțumește cu o vagă evocare a dorinței de unire, ci stabilește și premisele reale ale unei atare înfăptuiri: „Echipa alcătuie (n. red. Comitetul Național) are omisii. Ea reprezintă doar aripa conservatoare, nu și pe aceea ce se desprindea la orizont, și omisivea acestui, atât de frăpantă prin înfruntarea ei, se face într-un moment când pora noastră, emigrarea noastră, lumea întreagă, este în plin reformism social. S'a pus greutatea totală pe o lume ce descrește și a fost eliminată din calcul, lumea ce se arată tot mai viguroasă”.

„Tara”, din Februarie 1950, cuprinde o frumoasă adresare Românilor din America, acești frați ai noștri, pe care i-am descoperit, alina după ce a căzut prăpădul peste pară. În îndemnul nostru și cel al lui am arătat Români placi peste ocean, creându-și rosturi statornice în mijlocul marelui popor american, precum și în America cu care și-au apărut limba, credința și tradițiile strămoșilor, autorul articolului recunoaște plămăda sănătoasă a neamului nostru de plugari. Români prieteni trebuie să se erehile de la acești pionieri ai sufletului românesc, încredințându-se mai puțin diverselor comitete de asistență, și mai mult spiritului de inițiativă al fiecăruia.

„Unirea”, revistă cu caracter național-bisericesc a românilor uniți din America, numărul de Februarie face cunoscut că dintre toate jările supuse sclaviei sovietice România deține recordul prigoanei contra clerului catolic. „Ințelitate dureroasă” conștientă și de „Inimă Pontificală” al Vaticanului: Numărul Arhiepiscopilor sau Vicarilor generali prigoani, pe pară, se repartizează astfel: România 19; Rusia 7, Lituania 6, Polonia 3, Iugoslavia 2, Letonia 2, Estonia 1, Ungaria 1.”

„Era Nouă”, numărul din 24 Februarie 1950, reproduce pe larg și cu rădădă plăcere interviu-ul fostului rege Carol dat unui ziar francez de seară. În altă parte se lansează în înjurături colțoase la adresa foștilor legionari și a altor grupe de români. Și asta se cheamă rezistență... În 1947, scriu pentru Ana Pauker: acum, scriu... tot pentru ea.

„Chemarea” din 20 Martie adăpostește la „Tribuna liberă” o contribuție a unui oarecare Aron Popa din Linz, care se botosește singur „Bolovan”.

Ne vom abține de a ne ocupa cu inopțiile acestui „Bolovan”, care își intitulează atât de prezumptiv chinuila sa compingere: „Noi și minoritatea germană”. Noi? Adică cine? În numele cui vrea Bolovan „sa lămurească odată problema aceasta atât de mult ocolită, și să frâneze posibilitățile unora de a o specula, cu promisiuni și angajamente de viitor”? Desigur, în numele bunilor săi amici Lăzărescu și Gabrovski, care pe vremea când se găseau la conducerea faimosului „comitet” din Goethestraße (Linz), împreună cu mai faimosul I. I. Gheorghiu, ajuns astăzi — în urma bunelor servicii aduse — director de cabinet la Gheorghiu-Dej, făceau propagandă printre refugiați să se întoarcă în România comunistă, erau secretarii și informatorii diverselor comitete de repatriere, organizau și chiar însoțeau transporturi de repatriere dintre care unele n'au mai ajuns niciodată în pară.

Inmormântarea Profesorului Ion Sân-Giorgiu

În dimineața zilei de 29 Martie au fost înmormântate în parcela rezervată eroilor din cimitirul orașului Udem — în colțul de Nord-Vest al Rhenaniei — rămășițele pământești ale cărturarului, scriitorului și neobositului luptător, Profesor universitar, Ion Sân-Giorgiu.

Activitatea sa științifică și culturală este imensă. Încă de băncile școlii începe că colaboreze la revistele lui N. Jorga. Din 1912 până în 1914 a fost, la Leipzig, elevul lui Albert Köster și Eduard Sievers. Întors în pară a luptat pentru desrobirea Ardealului, la Oltuz și Mărășești, ca Sublocotenent de Artilerie. După război a continuat studiile de filosofie și germanistică la Basel. Conferențiar și apoi profesor la Universitatea din București pentru Literatura germană, activitatea lui devine multilaterală. S'a distins ca poet, dramaturg, critic literar, istoric literar, jurnalist și debater politic.

A publicat „Freamăt” (versuri) în 1915; „Ruguri” (versuri) 1918; „Rodul sufletului” (versuri) 1923; „Aurul lui Cupidon” (versuri) 1923. Ion Sân-Giorgiu este autorul unei antologii a liricii lui Goethe. A tradus din Gerhard Hauptmann, Stefan George, Rainer Maria Rilke, Richard Dehmel, Hanns Johst. În domeniul teatrului: „Marca” piesă într'un act, jucată prima oară pe scena Teatrului Național din București în 1924 și apoi, în 1927, la Praga în cehă; „Femeia cu două suflete”, dramă în 3 acte; „Banchetul”, comedie într'un act; „Eva”, piesă în 3 acte (1928); „Omul zilei”, comedie de moravuri în 3 acte (1930); „Apostolul”, comedie în 3 acte (1932); „Duduca Sevastipa”, comedie de caracter în 3 acte (1935). „Omul zilei” e jucat, în 1933, la Zagreb și apoi în toată Dalmatia.

Înscrisă în programul teatrelor de stat din Berlin și München, „Duduca Sevastipa” e jucată la Hamburg (11 Sept. 1937) la Staatliches Schauspielhaus, la Weimar (27 Oct.) și la München (28 Oct. 1937).

Wilhelm v. Schrass a spus atunci, în „Berliner Morgenpost”, că „Duduca Sevastipa” amintește de Gogol și de Gerhard Hauptmann în conturarea figurilor, iar în „Völkischer Beobachter” piesa a fost socotită ca „punctul culminant al stagiunii din Hamburg”. La München, reprezentarea piesei a luat proporții sărbătorești; a participat întregul guvern, în frunte cu primul ministru Ludwig Siebert.

Opera de căpetenie a lui Ion Sân-Giorgiu este însă „Goethe”, monografie în 3 volume. Primul volum a apărut în 1938 în Editura „Fundapilor Regale”. Acum lucra la al treilea volum, din care mai avea de lucrat numai ultimele 2 capitole.

În urma căror sugestii sinistre oare, încearcă Bolovanii de la Linz „să frâneze”, după cum o mărturisesc ei însăși, posibilitatea largirii bazei de luptă, pentru eliberarea României? Nu se identifică în finalitatea ei această acțiune de „frânare”, cu presiunile disperate pe care guvernul dela București le face asupra concetățenilor noștri germani spre a-i determina să revină în pară, ca astfel numărul Românilor anticomuniști din Apus să scadă apreciabil?

Ne mirăm că buna credință a „Chemării” — care de obicei e destul de bine informată — a putut să fie surprinsă de o intrigă atât de dăunătoare pentru lupta de eliberare a țării noastre.

Politica lingărilor trebuie lăsată pe seama lingărilor, pe flamura noastră trebuie scrisă pur și simplu voințele noastre.

Mihail Eminescu

A lăsat în manuscris o piesă, scrisă în germană și română, „Die moderne Penelope”.

Ion Sân-Giorgiu a conferențiat la Berlin, Leipzig și München, în primăvara anului 1935. În același an a fost invitat la Oslo și Varșovia. Membru corespondent și membru în Comitetul de conducere al Academiei din München, membru fondator al „Academiei pentru drepturile Omului” din Berlin, membru al Uniunii autorilor dramatice germani și membru al celor trei asociații de scriitori și autori din România, Ion Sân-Giorgiu a desfășurat o bogată activitate de specialitate, colaborând la multe reviste, din pară și din străinătate. A publicat astfel: „Lirica germană contemporană”, „Lucrări asupra lui G. Hauptmann”, „Schiller, ca teoretician al dramei”, diferite lucrări asupra expresionismului german și asupra poeziei contemporane germane.

În ultima lui călătorie la Paris, în iarna 1949-1950, a luat contact cu germanistul Verneuil, care-l invitase să țină o serie de conferințe la Sorbonna, în luna Mai. Din inițiativa lui Verneuil îi sunt traduse și piesele: „Duduca Sevastipa” și „Noua Penelopă”.

O moarte timpurie l-a smuls pe neașteptate din mijlocul unei activități febrile, lăsând încă neterminate numeroase alte opere: studii, piese de teatru și volume de versuri. Numeroși prieteni germani, precum și delegați ai Românilor din Franța, Austria și din cele trei zone ale Germaniei au jinit să aducă salutul lor îndurerat marelui dispărut. „Vestitorul”, din al cărui comitet de redacție Prof. Ion Sân-Giorgiu făcea parte, a fost reprezentat printr'un trimis special.

Slujba înmormântării a fost oficiată de către Sf. Sa. Preotul Stavrofor-Econom Vasilovschi. Consiliul comunal al Udem-ului a fost reprezentat prin consilierul Mühlhoff.

În numele amicilor germani din Udem a vorbit în limba germană Ing. Bernd Heinemann, care a scos în evidență personalitatea de cărturar și luptător politic a Prof. Ion Sân-Giorgiu.

După înmormântare, participanții au asistat la o slujbă religioasă în memoria defunctului, oficiată în biserica catolică de către parohul din Udem, C. S. Pretolul Quindas.

Vestea morții Prof. Ion Sân-Giorgiu a produs o profundă impresie în lumea românească. Căci după cum a remarcat Dl. Prof. Univ. Ion Protopopescu, azi, când rândurile lui se răresc cu mile în pară și cu alpi aici, în exil, trecerea într-acele veșnice a lui Sân-Giorgiu ne este neșpus de dureroasă.

Profesorul Ion Sân-Giorgiu

„Macht nicht so viel Federlesens! Seht auf meinen Leichenstein! Dieser ist ein Mensch gewesen. Und das heißt ein Kämpfer sein.” Goethe.

Într'un oraș din vestul Germaniei s'a stins pe neașteptate la 25 Martie profesorul universitar Ion Sân-Giorgiu.

Născut în Botoani la 20 Noiembrie 1892, Ion Sân-Giorgiu s'a dovedit un fin vrednic al județului și orașului care a dăruit culturii românești figuri de strălucire a lui Mihail Eminescu și Nicolae Iorga. A făcut studii temeinice la universitățile germane și elvețiene, luându-și în 1919 doctoratul în litere și filosofie la universitatea din Leipzig. Întors în pară a început să desfășoare o multiplă activitate publicistică, afirmându-se ca neobosit traducător a numeroase opere din literatura germană, autor dramatic, critic literar, colaborator la mai toate revistele importante din pară și talentat jurnalist. O însemnată contribuție a adus pe planul aptoierii culturale româno-germane, atât prin prelegerile ținute neîntrerupt timp de douăzeci de ani la universitatea din București cât și prin lucrările speciale publicate în ambele limbi, din care monografia lui Goethe rămâne opera sa principală.

Ion Sân-Giorgiu era un temperament prea dinamic și un suflet prea inclinat să trăiască cotidianul în toată plenitudinea, pentru a se închide în turnul de fildeș al preocupărilor literare. Viața politică o exercitat o atracție irezistibilă asupra lui și n'a reștit să se avânte în văltoarea ei, cu entuziasmul luptătorului înăscut și fără speculațiile mărante ale politicianului de profesie. Era de așteptat atunci ca experiențele făcute să nu fie întoldeaua fericite; partea lui de răsfundere însă și-a asumat-o mereu cu cavalierism, neîntărâzând s'acorde repaare, dacă vremea împrejurările și pasiunile trecătoare l-au împins dincolo de marginile bunici sale credințe.

Un eveniment de răscruce în viața sa a fost condamnarea la jase ani închisoare sub regimul Antonescu. Împărțind la Alud suferințele sutelor de legionari aruncați în temniță pentru credința lor a luptei pentru cauza naționalistă în România însemna mai mult decât o atitudine. Neîncrederea s'a topit repede și apropierea s'a cimentat în așteptări și stimă reciprocă. Când a fost eliberat după un an închisoare, Ion Sân-Giorgiu și-a scris definitiv calea pe care va merge până la moarte.

Capitularea l-a surprins în pară. A fost martor la prăpădul aolo apocaliptic și la disperarea unui neam lărat de năjurina politicienilor bu-nului plac al năjuritorilor. A hotărât imediat să străbăta linia frontului și să se alăture de acia

Zece Români măcelăriți la frontiera greacă.

În ziua de 22 Ianuarie au fost scopi din Lagărul Zreanin 28 Români și duși la Herghela Gnotina „11 Oktober” Stanastvo Bitolsko.

După 6 zile, 8 din ei au reușit să fugă, de soarta lor neștiindu-se până acum nimic. În dimineața zilei de 31 Ianuarie 1950, alți 12 Români din cei rămași au fost duși, sub escortă, spre frontiera greacă. În apropiere de frontieră, milițienii sârbi au deschis pe neașteptate focul, ucigând zece dintre ei. Au fost astfel măcelăriți: Inginerul Narcis Economu, împreună cu soția și cei 2 copii ai săi, Igor Dobrovici, Doru Ivaniuc, Dr. Emil Rațiu, Doctorul Tudor Grigorescu, Constantin Ploscă și Emil Neumann. Singurii care au reușit să scape prin fugă, Pavel Târlea și Ion Ciucurescu s'au despărțit a doua zi, urmând să treacă separat în Grecia. Despre Ciucurescu nu se mai știe nimic. Singur Pavel Târlea a ajuns în Grecia, unde a dezeris această sordidă dramă.

Condamnat la moarte. — Tribunalul Militar din Constanța a condamnat la moarte prin împușcare pe Alexandru Gh. Dumitru, fără frunț din Comuna Orez, Județul Ialomița. Relatănd dezbaterile acestui nou proces al rezistenței românești, ziarul „Scântea” (Nr. 1707 din 12 Aprilie 1950) scrie:

„Actul de acuzare a arătat că Alexandru Gh. Dumitru a inițiat și organizat mișcarea legio-nară în comună, el fiind pei de cuib...

care-și propuseră să organizeze mai departe fete holare rezistență împotriva bolșevicilor, fără să țină socoteală de riscurile pe care prezența în guvernul național dela Viena le putea implica dușă sfârșitul inevitabil al războiului.

Din toamna lui 1943 locuia într'un sat din Renania. Au fost ani de groa existență, pentru că Sân-Giorgiu era un bun patriot și nu se gândise niciodată să-și acumuleze rezerve la băncile din străinătate. Miseria materială nu i-a alterat deloc optimismul contagios și nici fecunditatea intelectuală. A scris între timp câteva piese de teatru și-a adăugat la prima monografie a lui Goethe trei volume noi. Dar preocuparea lui primară era pregătirea pentru sima eliberării. Pentru cei care îl vizitau — și erau numeroși acrișia — avea întotdeauna un cămăni cald de înbărbătare, căruia vârsta și prestigiul personal îi dădeau multă greutate. Un tribut deosebit de recunoștință îi datoroază și revista noastră. Când s'a decis apariția „Vestitorului”, l-am rugat să ne ajute cu sfatul. A fost tare bucuros de inițiativa noastră și ne-a trimis regulat articole.

Omul acesta era de o sensibilitate sufletătoasă rară și-și făcea probleme de conștiință din acte pe care alții le glorificau. Cu tot aportul adus culturii românești, cu toată lupta naționalistă dusă în pară înainte de război și cu toată activitatea exemplară din exil dela 1944 încolo, era totuși obsedat de ideea că umbră anamitor atitudini din trecut s'ar răsfărge asupra pinetei din prezent. Se gândea mai ales la rolul pe care l-a jucat în 1930 în acțiunea readucerii lui Carol II în pară, deși, ca toți cei bine intenționați din această afacere memorocită, a simțit curând ingratitudinea tiranului. Acum câteva luni, aflându-se la Paris într'un cerc de prieteni, a revenit asupra chestiunii conflictelor lui de conștiință și văzând o biblie pe masă a propus foarte serios să caute deslegarea în cartea sfântă. A fost adănc impresionat când, deschizând-o la întâmplare, a citit titlul: „Convertirea lui Paul”. În cazul lui, Saul devenise de mult Paul.

S'a retras în Germania cu conștiința limpezită și înscălept de nou elan de luptă. Obținuse colaborarea la câteva publicații străine și se pregătea de muncă intensă pentru prezentarea cauzei românești opiniei publice europene. Și-a schimbat și locuința din sat cu una mai îmbietoare la lucru în orașul Udem. Cinea, care-l ura noroc în noul cămin i-a răspuns cu blândețe: „Dragul meu, cine trece să-și facă o casă nouă, trebuie să înceapă cu mormântul”. La cinci zile după această stornie presimțire a morții, inima lui mare, care bănuise cu atâtea pasiune și generozitate cincizeci și paște de ani, s'a frânt brusc sub povara obosealilor unei vieți de sbucium.

„În timpul secetei, Alexandru Gh. Dumitru a dus acțiuni de subminare a măsurilor luate de Partid și de Guvern...”

„În ziua de 14 Decembrie 1949 — în ura sa fără margini față de regimul de democrație populară și față de cei ce muncesc — chiaburul Alexandru Gh. Dumitru a uels cu lovituri de băta pe muncitorul Ion P. Voinea, Președintele Comitetului Provizoriu al comunei Orez-Ialomița...”

„Acuzatul a mărturisit cu lux de amănunte mărgava sa crimă și nesfârșitul pir al nelegiuirilor comise în dauna părinținel muncitorilor...”

În ziua de 24 Aprilie 1950, Alexandru Gh. Dumitru a căzut curărit de gloamele miliției, murind astfel eroic pentru libertatea Neamului.

Printre cei condamnați recent de Tribunalul militar din București se află și Profesorul universitar, emerit jurist, Nicolae Tanoviccanu (15 ani muncă silnică). Fiul celebrului penalist, Nicolae Tanoviccanu s'a distins în mod deosebit în campania împotriva bolșevicilor. Împreună cu Căpitănu Ștefan Tebeică, Locotenentul de Cavalerie Nicolae Tanoviccanu, în fruntea escadronului 44 Pionieri din Div. 8-a Cav., s'a acoperit de glorie la forțarea Nistrului, în punctul Lia-sevici-Colhozul Vily, fiind primul ofițer din această divizie care a fost decorat cu ordinul „Mihail Viteazul”.

Ion Sân-Giorgiu

Alexandru Gh. Dumitru

agricultor din Comuna Orez (Ialomița), asasinat de „justiția populară”

Inginer Narcis Economu

Doamna Ing. Economu

Liliana Economu

Alexandru Economu

Igor Dobrovici

Doru Ivaniuc

Dr. Emil Rațiu

Drd. Tudor Grigorescu

Constantin Ploscă

Emil Neumann

toți zece împușcați de grănicierii sârbi pe frontiera greco-iugoslavă, la 31 Ianuarie 1950

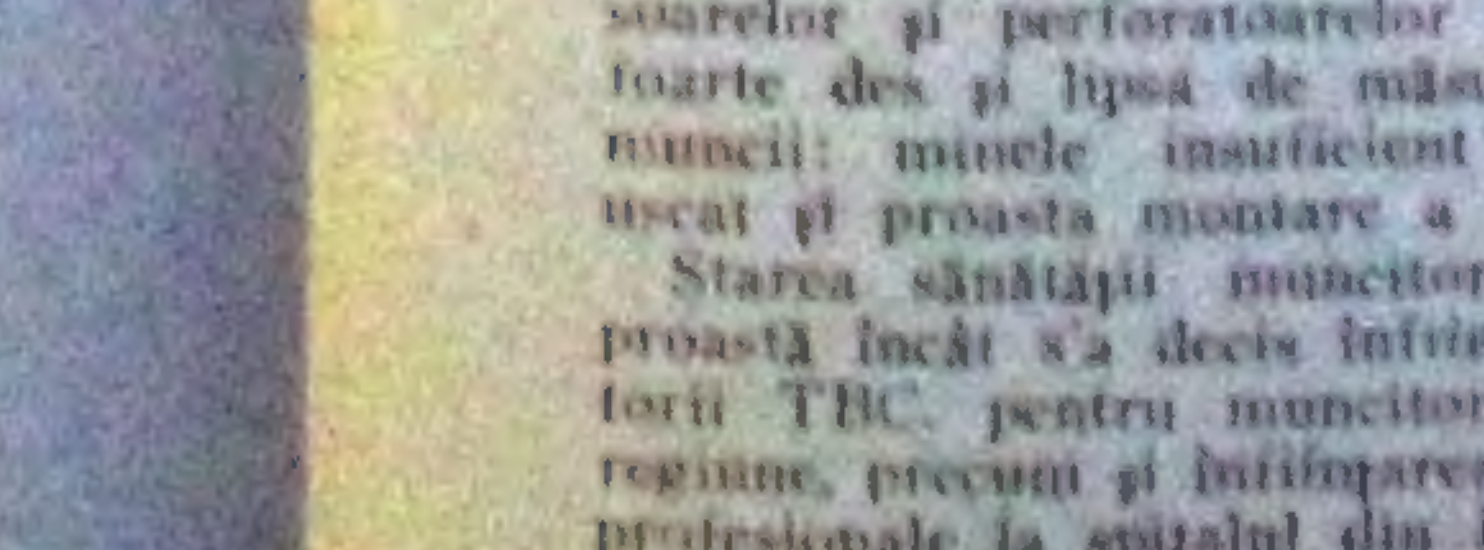
Avocat

Constantin Anton

mort în arestul miliției din Iași

„Nouă arestări de părași” au fost operate în cursul lunii Aprilie în județul Romanagi, unde se pare că rezistența împotriva regimului a luat forme atât de grave, încât batalioane de intervenție ale „Securității” din Oltena au fost considerabil întărite. Aceste batalioane sunt neîntrerupt deplasate dela un capăt la celălalt al județului.

pentru profecia
aristate, perforaj
nelor vagonetelor.
or este atât de
rea a două soma-
dela minele din
unei accii de bolt
la Mare.

În aprilul a cincea se numește "realism socialist" se desăvârșă conflictul pieșei, construit dintr-un câștig al teinului procedeu al antitezei, până pe de o parte omenii paralizăm, care alungăm pieșei un fac altceva, două să deșăvârșă normele pe să demaște deșământul de clauz.

Față de această slabă permeabilitate a sufletului românesc la ofensiva doctrinară comunistă, este explicabilă preferința pe care partidul comunist din România o are pentru elementele eterogene, care împinse și de complexul lor minoritar — cu atât mai dezvoltat cu cât grupa lor etnică este mai redusă — furnizează „clita”, areopagul public și secret, al partidului comunist român⁵.

Până la noi ajung destul de greu vestile discrete din țară, dar aceste ecouri ale faptelor și gîndurilor noastre ne spun multe. Pentru a doua oară, grupa de luptători a lui Spiru Blăniaru a recunoscut subiectul de literatură progresistă, cenzurată, dovedește că ei, cei luptători lor încă, mai rămîn. (Vest. "Pentru-totul" Nr. 15 din 8 Noiembrie; revista "Lupta" de Petre Dimărieș). Este un fapt care susține termenii tehnici în trecerea sabotaajului, cerace dovedește că istoria și documentația la fața locului, stădu de presă cu mîndrie apa cîm de altfel și zvon înconjurătoare, precum și faptul că nici un glas de cenzor oficial nu s-a ridicat să afirme că doctri- na rigidei revoluționare sabotaajele sînt mai învecinate, dar nu existen-

Si mai este de reţinut această boală generală în rândurile partidului comunist, care apare în toate manifestările lui, dela comunicatele oficiului central şi până la articolele de ziare, articole, broşuri şi literatură, a primidele pe care o reprezintă legionarii, pe care li cad în mintea tuturor acuzatori.

DI Șeicaru este un ziarist consacrat. Trecurul D-sale poate fi pus în discuție din alte puncte de vedere — o anumită inconsecvență în idei și atitudini — dar ar fi absurd să i se tăgăduiască acele calități care fac faima unui mare gazetar: o gamă întreagă de posibilități stilistice, verb strălucitor și variat și o aleasă cultură servindu-i ca suport al desbaterilor cotidiene. Articolele D-sale din perioada când scria la „Cuvântul”, și unele de mai târziu, când a fost directorul ziarului „Curentul”, îl clasează în faimoasă trime de gazetari români cari au lăsat o amintire neștersă în rândurile generației noastre: Nae Ionescu, Nichifor Crainic și... Pamfil Șeicaru. Ce pierdere pentru cultura românească că această echipă excepțională, care crease o școală, o direcție, în ziaristica noastră de după războiu, care continuând linia de gândire eminesciană, s'a risipit înainte de a-și da toate roadele.

De când se află în prăbiegie DI Șeicaru a dat publicității două cărți interesante, una apărută în limba spaniolă, în care debate alternative „Pace americană sau Pace sovietică?”, și alta în franceză, denumită cu un termen ce-l folosea Genghis-Han, Intențierul imperiului mongol, când împărțea porunci oștirilor sale, „Dot-la”, adică cenuse să rămână pe unde vor trece hoarele lui. Noi ne vom adresa lucrării acestuia din urmă pentru a ne face observațiile și a spui din materialul ei, presupunând că scrierea apărută într-o limbă de circulație universală trebuie să fie mai în intențiile autorului, cu atât mai mult cu cât subiectul celor două volume nu diferă în esență.

Cartea e destinată atât opiniei publice mondiale cât și Românilor pribegi. Pentru a trezi un interes pentru soarta României, dânsul și-a dat seama că cea mai bună metodă de urmat este cea a cointerării puterilor occidentale, niciun stat nefiind dispus să se angajeze într-o acțiune numai din rapun sentimentale sau pentru nedreptățile ce le-ar fi săvârșit cândva. Statele apăsene își vor însuși cauza românească numai în măsura în care ele înșile se vor simți amenințate de aceeași primejdie. Deaceia, DI Șeicaru a făcut apel la toate argumentele ce i le oferea istoria mai veche sau mai nouă a Rusiei Sovietice, pentru a proiecta primejdia ei pe firmamentul întregii lumi și a arăta că soarta tristă a României e rezervată tuturor națiunilor libere, dacă nu iau o atitudine fermă și nu se truzește în ele energiile virile.

Planul pe care și l-a întocmit DI Șeicaru în „Dot-la” pentru a zgudu nepăsarea apusului nu ni se pare cel mai adecvat realităților. Dânsul are o viziune mai mult rusească decât marxistă a problemei bolșevice. Dânsul crede că bolșevismul este mai mult o anexă a imperialismului rusesc din toate timpurile. După părerea sa, complotul de cucerire al lumii s'ar fi zămislit în sfera interioară a poporului rus, iar asociația cu comunismul n'ar reprezenta decât o simbioză temporară, pentru a-l camufla și mai bine și pentru a trage foloase de pe urma fanatismului „su revoluționar. Dar să-l lăsam singur să se explice: „La Russie se sert de cet instrument de dissociation des Etats, d'affaiblissement des forces de défense, de conquête du monde, que le bolchevisme met à la disposition de son imperialismisme”. (p. 51.) și mai departe, „La défense de l'Occident semble revêtir la forme d'une action anti-communiste, alors que le communisme n'est qu'un moyen dont se sert Moscou

Brandiști români la Est de Elista, în Calmucia.

pour faciliter la "conquête du monde par l'imperialisme russe". (pag. 54.)

DI Șeicaru nu e singurul să susțină această teză. Între alții și actualul titular al Departamentului de Stat, DI. Acheson, e partizan al aceleiași teorii. A vorbi de comunism în loc de rusism spune dânsul, într-o declarație făcută presei, este exact, ca și când ai vrea să pui carul înaintea boilor. Dar în afirmațiile Ministrului de Externe al Statelor Unite e de imaginat că a intervenit și o chestie politică de moment: menajarea socialistilor marxiști din Europa, cari, de fapt, în acțiunea lor pe teren, nu mai au nimic comun cu fondatorul comunismului. În schimb, SI. Părinte n'a acceptat această tranșare de circumstanță, această îndulcire a termenilor, această substituție de poziții. În decretul de excomunicare a comuniștilor se vorbește răsplat de comunismul ateu, comunismul distrugător de religie, așa cum el apare în Manifestul lui Marx și Engels și cum își învederează zilnic substanța dincolo de cortina de fier.

Noi ne asociem punctului de vedere — justificarea lui ar reclama un studiu întreg, deaceia expunem doar principiul — că evoluția comunismului spre naționalism este o simplă orientare de tactică. Comunismul utilizează fără nicio alegere toate realitățile și toate ce pot să-i aducă un cât de mic câștig victoriei sale finale. Ortodoxia, panslavismul, imperialismul rus, naționalismul de culoare, sunt tot atâtea energii suplimentare care vin întru ajutorul randamentului său propriu. Dacă poporul rus moare mai bucuros pentru pământul său strămoșesc decât pentru Internaționala Roșie de ce să nu-i creeze această iluzie binefăcătoare? Dacă confraternitatea popoarelor slave mărește forța combativă a Rusiei Sovietice, vatra principală a comunismului, de ce să nu fie încurajate tendințele slaveofile? Dacă masele rusești se simt încă turburate de imaginea lui Christos, de ce să nu le procure această mângâiere, care le și dă tăria să suporte cu răbdare jugul statului și să moară cu mai mare elan pentru o cauză care nu e a lor? Să nu ne închipim însă că aceste concesii ar putea deveni vreedată autonomă, sustrăgându-se ideologie de bază. Ele sunt în așa fel organizate că oricând pot fi retrase din circulație. Aparatura statului, partidul comunist și N. K. V. D., factorii decisivi ai regimului comunist din Rusia, sunt preserve de contaminare, trăind mai departe viața lor exclusivă, în spiritul celui mai ortodox marxism. Când o activitate de acest gen nu mai e a statului sovietic, Politbiroal schimbă dispozițiile inițiale și începe campania de lichidare a acestor „remanențe burgheze”. De altă parte bolșevicii, îngăduindu-și pentru un timp oarecare cochetărie cu naționalismul, obțin și alte avantaje care nu sunt de lăsat în pășăire: crează confuzie în spiritul apusenilor, lăsând impresia unei transformări a comunismului într-un produs mai puțin toxic, mai puțin corosiv decât declarațiile fulminante din „Manifest”.

DI Șeicaru e vizibil jenat de poziția ce-a adoptat, chiar în cursul lucrării sale. În capitolul III, colonelul Narichkin, interlocutorul colonelului român Cosma Rura, nu apără teze rusești, nu se pierde în considerații naționaliste, el debitează un veritabil curs de marxism, cu toate nuanțele și subtilitățile lui. Este adevărat că în discuție este evocată și ideea imperialismului rus, dar așa cum o explică colonelul rus nu reprezintă o finalitate în sine, ci o forță încadrată în vehiculația de conceptul revoluției mondiale.

Trecând acum la cazul specific al României, la piețele pe care le sece din „doaruri unei țări satelite” DI Șeicaru, pentru a explica cum de a fost atrasă și înghițită apoi de conglomeratul sovietic, remarcăm sinceritatea brutală cu care sunt expuse etapele de destrămare ale statului român, chiar atunci când aprecierile sale actuale contrazic păreri și atitudini cu care atâtă D-sale era de acord.

Cea dintâi nenorocire care s'a abătut asupra României. În momentul în care țara trecea prin cele mai mari primejdii și era avertată în mod special la linie și pace launtrică, Regele Carol provoacă o gravă epurătură în frontul politicii interne, dizolvând partidele și instaurând

dictatura. Dar nu numai atât. El anexează și domeniul politicii externe, urmărind să-și făurească din ea un instrument de susținere și justificare al regimului său autoritar. Din acest ceas, întreaga politică externă a României e determinată de lupta ce a angajat-o Regele Carol cu leaderii opoziției, Maniu și Corneliu Codreanu, biruitori în alegerile din 1937, cari reprezentau linia legală și constituțională a țării. „Si à cette époque-spune DI Șeicaru-le Roi Carol se fût placé au point de vue purement roumain, l'évolution politique de la Roumanie eût été totalement différente... Dotla, pag. 50).

Orientarea forțată a României spre Londra și Paris, într'un moment când împrejurările reclamau o mare prudență în mișcări, nu era o chestiune de convingeri intime din partea fostului suveran, dovadă e desinvolvura cu care le-a părăsit mai târziu în favoarea apropierei de AX, ci o deciziune luată din alte motive. În forul său interior se simțea vinovat de acțiunile sângeroase pe care le patronase și atunci căuta formula externă care să acopere isprăvile sale, ridicându-le în sfera înaltelor rațiuni de stat: „Mais” Carol considérait la politique extérieure de la Roumanie en fonction de la situation intérieure, et de la hantise qu'il avait de la Garde de Fer.” (p. 59.) Iuliu Maniu de altă parte, al doilea rival important al său, putea fi combătut cu aceeași armă. Dacă Regele Carol ar fi obținut o favoare excepțională din partea democrațiilor occidentale, atunci însuși șeful partidului național-tărănesc și-ar fi pierdut creditul în fața străinătății și agitațiilor lui nu mai puteau dăuna regimului. Pornind dela realități politice divergente, Carol ajungea la concluziuni identice: încadrarea cât mai grabnică a României în sistemul de alianțe al Apusului, fără nicio luare aminte la primejdii ce le putea atrage asupra țării noastre acest gest precipitat. „Carol adapta sa politique extérieure à la position qu'il avait prise à l'intérieur du pays. Pour cette raison il s'empessa d'accepter — plus précisément d'exiger — les garanties franco-britanniques.” (p. 62.)

Aceste garanții au fost fatal României. Pentru că se renunța fără niciun avantaj vizibil la poziția optimă ce putea fi adoptată în conflictul dintre marile puteri — neutralitatea activă. Acceptarea lor era nu act ireparabil, distrugându-se însăși bazele, însăși posibilitățile de a se realiza o asemenea politică desigur cu prețul unor infinite greutăți. Notăm faptul extrem de important că nu s'a exercitat nicio presiune din afară asupra guvernului român pentru primirea garanțiilor, ci Regele Carol a bătut pe uși și și-a solicitat pentru triumful său personal. Guvernul englez din acea vreme nu numai că n'a încurajat pe Rege în intențiile sale, dar s'a arătat foarte rezervat, dându-și perfect de bine seama că în conjunctura europeană de atunci Anglia nu putea oferi României decât garanții fictive. „Le gouvernement anglais se rendait parfaitement compte que les garanties accordées à la Roumanie seraient inopérantes et commença même par opposer un refus au gouvernement de Bucarest. Ce refus était correct. Londres ne pouvait prendre des engagements qu'ultérieurement n'aurait pas pu tenir.” (p. 62.)

Evenimetele de mai târziu au demonstrat cu prisosință ce sarcină cumpălită și inutilă ne-am lovit, legând soarta țării de existența acestor garanții. Urmează degringolada regală. Din rân în mai rân. Regele Carol și anturajul său se cred capabili să înțele pe toată lumea. Trătoază cu Nemții, tratează cu Occidentalii, tratează cu Rușii, oferind tuturor alianțe. Lucrurile se gtu, se rușose, și într-o bună zi se sparg în capul țării.

DI Șeicaru se oprește și asupra momentului abdicării. El arată că îndepărtarea Regelui Carol s'a făcut cu concursul tuturor forțelor reprezentative ale țării. Mișcarea de masă care a provocat chemarea Gen. Antonescu la putere se datoraste Mișcării Legionare, dar obiectivele ei revoluționare au fost înșușite și aprobate de toate partidele românești. „Des que le pouvoir lui eut été confié, le général Antonescu procéda à une consultation des dirigeants des trois parties: (National-paysan, Li-

DOMNULUI ȘEICARU

béral et Garde de Fer) qui s'étaient partagés les suffrages au cours des élections de novembre 1937. Mais, les trois chefs de partis — Jules Maniu, Dino Brătianu et Horia Sima refusèrent toute collaboration avec le Roi et exigèrent son abdication immédiate.” (Dotla, p. 71.)

Generalul Antonescu angajează România în războiu. Dnii Maniu și Brătianu au aflat de abia în 1941 de hotărârea Conducătorului de a porni la luptă împotriva Rusiei Sovietice. Dnii Maniu și Brătianu și-au dat consimțământul la începerea ostilităților, dar au cerut ca participarea armatei române să se limiteze la eliberarea Basarabiei. DI Șeicaru crede că dacă ar fi

Dalnik, où s'illustrèrent les „grancieri” sous le commandement d'un chef de haute allure, Kagarfik, tombeau de la garde, Vidoga... villages allongés comme des simples traits sur l'infini de la steppe...”

Les croix roumaines ont poussé comme une moisson sous le dur soleil de l'Ukraine et beaucoup d'entre elles porte peut-être encore le gros casque jaune qui coiffait jusqu'aux épaules un petit paysan aux traits honnêtes, aux yeux noirs, au teint basané. Si tous les cimetières militaires sont voués à l'oubli, que dire de ceux-ci, perdus dans l'immensité de la terre russe?

Et pourtant ces morts roumains ont illustré, avec l'inconscience et la modestie propres au soldat, des vertus nationales que les mœurs citadines avaient fait oublier. Slaves par la résignation, Balkaniques par leur rusticité, mais ressentant dans leur âme latine toutes les émotions du combat, ils sont morts comme savent mourir les Valaques de Mircea, les Moldaves d'Etienne de Grand, les Transylvains enroblés par Michel le Brave, et une flamme pure brûle sur leurs tombeaux.

JEAN BLAIRY
 („Crépuscule Danubien”, Paris, Plon 1946)

existat la conducerea statului o persoană înzestrată cu simțul răspunderii, în locul Generalului Antonescu, lucrul ar fi fost realizabil. Observația e foarte adevărată. Generalul Antonescu a repetat greșala Regelui Carol. În momentul în care țara avea nevoie de o mare coeziune internă, Generalul Antonescu a provocat rebeliunea din Ianuarie, despărțindu-se de singura organizație care-i putea asigura libertate de mișcare pe plan extern. Din setea de a domni singur a sacrificat independența țării, devenind o jucărie și un obiect de șantaj în mâinile Nemților.

Și acum urmează partea halucinantă a dramei românești. După dăzestrul dela Stalingrad, Mihai Antonescu reclama o adaptare a pozițiilor românești noilor situații. Mareșalul Antonescu nu se asociază imediat demersurilor făcute de ministrul său de externe, nădăjduind într-o redresare a frontului german din răsărit. Abia în vara anului 1943, după răsturnarea lui Mussolini, se decide și el la o acțiune de desprindere a României din alianțele cu Germania. Cum se crevina să judecăm gestul lor? Credem că orice om înzestrat cu un minimum de echilibru moral nu poate decât să condamne atitudinea luată de principalii reprezentanți ai regimului. Din înșuși incinta supremă a statului, de acolo de unde plocuau ordinele pe front și se adresau apelerile către țară, se întindeau în același timp și firele trădării. DI Șeicaru nu insistă prea mult asupra poziției frauduloase a Antonescului față de țară, grăbit să ajungă la alte desvăluri,

Pionierii Diviziei 8-a Cavalerie construind un pod de vase în Kuban.

opoziției democratice le-a examinat și le-a găsit acceptabile. În 10 Iunie 1944, delegații noștri au fost înștiințați să înceapă tratativele, luându-le ca bază de discuție. La 20 Iunie tot blocul opoziției transmite la Cairo un plan militar amănunțit, care prevedea răsturnarea regimului Antonescu și încetarea ostilităților. Din acest moment începe misterul. Rolul delegaților dela Cairo, Știrbei și Vigișanu era să trateze armistițiul și să-l parafazeze cu încredințarea lor, având depline puteri atât din partea opoziției cât și a conducerii de stat. Ori dela data de 29 Iunie, când se primește o scurtă notă informativă, emisarii români dela Cairo nu mai dau nici un semn de viață. Problema principală rămâne fără răspuns. Bazat pe acest hiatus în relațiile dintre grupul opoziției și Cairo, DI Șeicaru e îndreptățit să se îndoiască dacă a existat un armistițiu înainte de 23 August și să considere încetarea ostilităților din Moldova ca un act de capitulare.

Ar fi interesant să se cunoască rapoartele, informațiile și memoriile persoanelor direct amestecate în cauză. Nu posedam până acum un istoric al tratativelor dela Cairo, al pedinelor ce s'au pînt, al convorbirilor ce au avut loc și al rezultatelor la care s'a ajuns. Noi ne abținem de a face comentarii asupra acestui punct final-care coincide cu invazia sovietică în România—până ce sursele informative indicate nu și vor spune cuvântul.

DI. Horia Roman a vorbit la Radio-Roma, în cadrul „Comentariului românesc”, despre „Dobrogea, cucerirea din poveste”.

Răspunzând unui articol, publicat în „Pravda” și semnat de corespondentul la București al acestor oficio sovietic, DI. Horia Roman a arătat, pe baza unor necomtestate mărturii istorice, românitatea provinciei dintre Dunăre și Marea Neagră. La pretențiile comunistilor că, prin săparea furtosului canal Cerna Voda-Tapal, Dobrogea va cunoaște alina de-acum înainte o epocă de înflorire, DI. Horia Roman răspunde citând toate realitățile românești dela 1878 încoace: Porul Constanța, Poșta dela Cerna Voda, flota noastră comercială, creștea din senin și care a adus un mare prestigiu naționalismului românesc în întreaga Mediterană, satelii înfloritoare, formele model, apăsările culturale, valorificarea bogățiilor din Delta, exploatarea minere etc. etc.

Cât privește „Canalul”, comentatorul românesc al postului de radio din Roma spune: „Canalul Cerna-Voda-Constanța, marea națională care entuziasmează astăzi proza domnului Beudunov este, de fapt, realizarea în condiții catastrofale a unui vechi proiect românesc: creștea în colecta revistei „Analele Dobrogei”, planurile amănunțite și lucrările științifice de acasă nu s'ar de vază ale Inginerului Ioan Stoicescu-Dunăre.

„Iată noi voiam să facem canalul acesta pe urmele „Valului lui Traian”, cu muncitori pășiti onest și cu tehnicieni. Nu cu sclavi, nu cu oameni trimiși acolo pentru a plăti culpe imaginare, așa cum se face astăzi în portierul de muncă dela Cerna Voda care a transformat marea Dunăre într-o vale, a plângeri unde și macină și-i perde viața aproape întregii intelectualități a țării românești care nu a voit să se adapteze ideologiilor politice ale ziarului „Pravda”...

Purification

On a dit en tous lieux beaucoup de grandes choses au sujet de cette Année Sainte, dont le nom seul sonne si distinctement et si haut au milieu du vacarme des foules modernes. Mais on ne saurait trop revenir sur le sens vital de cette exhortation à l'expiation universelle.

Il faut d'abord bien savoir ce que signifie ce mot: expiation; s'il est utile de le prononcer; et pourquoi il demeure un programme déclaré intangible en face des soi-disants libéralismes de la "pensée humaine"; cette pensée humaine qui, si étrangement, s'imaginerait avoir conquis les libertés qui lui manquaient, ou qui compte sur l'avenir qu'elle se prépare pour lui ouvrir les voies de cette liberté!

A ce mot d'expiation en effet, les hommes de ce temps haussent les épaules. On ne leur en compte plus! Ces souffrances, ces épreuves, ces "croix", acceptées comme une compensation et une réparation des défaillances de l'existence, cette idée toute forte qu'elle soit, fondée sur une connaissance plusieurs fois millénaire de l'homme, cette idée-force organique et constitutive, merveilleusement recréatrice, qui eût son rôle capital dans toutes les religions, depuis l'orphisme et le mosaïsme, jusqu'aux cultes en honneur dans la vieille Rome positive, tout cela est aujourd'hui chose périmée, écartée, méprisée!

Mais, hélas, on ne se trompe ou ne se dérobe pas à ce point, sans provoquer les représailles du peuple des Erlinves!

Et pourquoi en est-il ainsi? — Parceque l'expiation commande comme condition première l'accomplissement du plus impératif des devoirs humains. Et voici lequel:

Un mot grandement à la mode aujourd'hui est le mot épuration. L'épuration est une action qui s'impose du haut en bas de l'activité et de l'industrie humaines. Elle consiste, par toutes sortes de procédés, à enlever les impuretés du milieu où elles règnent; on épure les métaux, on épure les alliages. Impossible de passer outre à cette opération. Or, quand il est question de l'homme, et non spécialement des eaux industrielles, cette opération, visant les disciplines supérieures de l'être, porte préférentiellement un autre nom, celui de purification. Et, comme l'épuration s'impose, la purification s'impose tout autant!

Théoriquement du moins. Car, pratiquement, il en va tout autrement. L'homme moderne et en particulier estime tout ce qui est travail de nettoyage des précieuses matières premières, mais lui parler de sa purification à lui-même, c'est proprement lui demander de vous danser une danse de Sousous ou de Mandingues!

Cependant, quoi qu'il en puisse penser, la purification est la plus grande chose dont il ait besoin. L'homme en tous temps en a eu besoin. Mais particulièrement lui, homme moderne, si tard venu dans l'Histoire, parceque, collectivement et individuellement, il porte, imprimée par couches superposées dans ses tissus profonds, toute une hiéroglyphie redoutable et lourde, toutes les formules de passions et toutes les erreurs de jugement des générations qui l'ont précédé. Si, avec tout ce passé qui a accumulé en lui ses signes déterminants, il pense qu'il n'a pas besoin de se purifier, il se trompe; si, avec tout ce passé qui pèse sur ses pensées, sur ses décisions, autant que sur ses destinées, il se croit libre sans purification, il se trompe; et si, ainsi non purifié, il prend pour du bon argent destiné à payer son alfranchissement et son bonheur, les idées qui lui viennent de ce singulier trésor mental, il fait plus que de se tromper, il se perd!

Le Poète-Propète Ezéchiel raconte quelque part à Sa manière une grande histoire. Il dit: "Un jour, l'Eternel, avec sa force éclatante, me transporta à Jérusalem, à l'entrée de la porte intérieure du Temple, et là il me dit: Fils de l'homme, lève les yeux du côté du Septentrion, vers la porte de l'autel... Vois tu en ce lieu les grandes abominations que commettent ceux de la maison de mon peuple? ... mais tu verras encore d'autres abominations bien plus grandes. Et il me conduisit à l'entrée du parvis. Je regardai et il me dit: Fils de l'homme, perce la muraille. Et voici: quand l'œil percé la muraille, il y avait un trou dans le mur, il y avait aussi une porte. Il me dit: Entre et vois les méchantes abominations qu'ils commettent ici, l'entral et le regardai, et voici: il y avait toute sorte de figures de reptiles, de monstres et de bêtes abominables, d'idoles grimacantes peintes sur la muraille tout autour; et soixante-dix hommes de la maison d'Israël se tenaient devant ces figures, chacun l'encensoir à la main, chacun encensant, et il s'élevait de cet encens une épaisse nuée. Et il me dit: Fils de l'homme, vois tu ce que font dans les ténèbres les encenseurs de la maison de mon peuple, chacun encensant les figures dans son cabinet d'images... Et il me dit: Moi aussi l'agrandirai avec fureur; mon oeil sera sans pitié et je n'aurai point de miséricorde quand ils crieront à voix haute à mes oreilles, le ne les écouterai pas."

On comprend ce que signifient toutes ces figures, tous ces monstres, écrits et peints sur les parois du "cabinet d'images" de chacun, ce sont tout ce que chacun garde en son intérieur impurifié, durci dans l'impureté, et encense impudiquement du fond de son amour de soi-même!

On comprend que ce que représente ici l'Eternel, n'est pas une Volonté satanique et oppressive, mais la grande Loi éternelle qui ne manque jamais de s'exercer!

Or, cet ordre des religions vient cent fois plus à son heure encore dans la période avancée des civilisations, quand règne l'accumulation des figures dans l'homme historique, que dans celle, autrement transparente et limpide, des heureux barbares!

La dernière époque, avant la nôtre, où s'épanouit avec toutes ses fleurs cette intelligence

L'historique Monastère de Cozia, situé sur la rive droite de l'Olt, à 2 km. de Calimani, fondé par Mircea le Vieux, en 1386.

Dans la nef de l'église sont enterrés Mircea, le vainqueur des turcs à Rovine, ainsi que Teofana, la mère, Florica et Nicolas, les enfants de Michelle le Brave.

Egalement dans la nef, à droite, se trouve le portrait de Mircea le Vieux, apportant avec son fils Michel l'église en don à la Sainte-Vierge.

Le plus intéressant à Cozia est le corps de l'aile orientale, cette dernière construite au-dessus de l'Olt. Il comprend deux chapelles l'une à l'angle Nord, l'autre à l'angle Sud. La chapelle Nord a été fondée par le prieur Amphilohe, en 1585. Sa forme élancée et la décoration de ses murs extérieurs, aux niches allongées porte la caractéristique de l'architecture valaque du 16ème siècle.

de la purification, fut le Moyen-Age chrétien. Les disciplines du ce temps furent fertiles. Le célèbre Albert le Grand, homme de ce Moyen-Age, savant docteur, qui professa dans l'Université de Paris, parvenu à un grand âge, voulut avant de mourir laisser à ses moines la quintessence de son expérience touchant les plus hautes et plus fructueuses disciplines humaines. Alors il rédigea ce qu'il avait à dire en seize leçons, dont chacune peut se résumer en la phrase suivante: Plus vous maintiendrez dans la nudité purifiée de l'esprit, plus vous vous rapprocherez de l'état d'innocence.

Cela fait bien rire l'homme moderne, ce mot d'"état d'innocence"! ... Sans compte que c'est par ce qu'il ne l'a qu'il est malade, et par ce qu'il s'en rit, qu'il se meurt.

L'espèce est condamnée à périr par la violence impurifiée, si le ferment de l'adoration et de l'amour ne réside plus dans son sang. De même, une plante se dessèche et meurt quand la sève n'y circule plus. Il n'est pas de plan quinquenal pour se substituer à ce code!

Et voilà ce que, s'adressant à nous, chrétiens, autant qu'à nos frères non chrétiens, dit et sonne la Grande Cloche Romaine, dont les vibrations n'ont jamais été entendues de cette façon, sur tous les points du monde entier.

Dans les moments difficiles l'église a sauvé notre union; elle nous a donné la force de résistance qui nous soutient encore aujourd'hui.

D'innombrables églises ont été battues partout par les voyoues, les boyards, les commerçants et les paysans et sur les murs du fond, on les voit peints dans une position extatique, offrant à Dieu, sur la paume de leurs mains étendues, l'expression de leur foi. Leur geste était le geste de soumission de la nation entière.

L'église roumaine a brûlé pendant des siècles jusqu'au delà des frontières. Etienne le Grand fut dénommé par le Pape Sixte IV "L'Athlète du Christ"; et Michel le Brave, apparut, dans la conscience de tout le monde chrétien, comme un envoyé de l'Archange...

"Dacia"

Prăbuşire morală

Nous avons sous les yeux le télégramme du mois de Juillet 1936, ou l'état-major russe disait à l'armée roumaine: "maintenant ou jamais", en s'engageant lui-même à faire transporter, sans retard, en Roumanie tout le matériel de guerre nécessaire. Jamais, à aucun moment, la Russie ne fit rien pour soutenir une armée et un peuple qui avait eu, en sa parole, une foi entière. Après avoir été trahie par la Russie tsariste, la Roumanie le fut de nouveau par la Russie marxiste. Aussi le long de toute cette tragédie, l'armée roumaine n'eut que ses faibles ressources de jour en jour réduites, à opposer à une pression de jour en jour grandissante. Elle a cruellement souffert mais elle a semé pour l'avenir car elle a travaillé sans compter pour les destinées et pour la gloire de la Patrie.

10 Octobre 1935.

(Préface, "Avec l'armée roumaine" par M. R. Riondza.)

G. Locure-Gayet
Membre du Institut
Président de la Franco-Roumaine.

Rândurile acestea, scrise de un Francez, răsună răsculător în sufletele Românilor, căci ele amintesc de trădarea unui popor care niciodată nu şi-a găsit căminul în faţa de noi ori de câte ori a făcut apel în cazurile lui de greu cum-pănă. Aşa a făcut în 1916-17, aşa a făcut în 1877 când depe câmpiile Bulgariei, sub ameninţarea turcească, telegrafia Domnitorului român: "trece Dunărea pe unde vrei, în ce condiţiuni doreşti. Căuza creştinătăţii este pierdută" pentru că la terminarea victorioasă a războiului să ne răluosă Basarabia şi prin acţiuni provocatoare să caute să-şi prelungească rămânerea în România. Tot aşa a făcut acelaşi popor când în August 1944, Molotov asigură la Radio respectarea graniţelor şi a apărămintelor noastre tradiţionale. Şi cei ce cunosc istoria neamului românesc ştiu prea bine că numai felonii a fost trădătura caracteristică sub care neamul nostru a învârtat să cunoască pe vecinii săi dela răzări.

Ştiu că istoria nu are memorie şi că necesităţile ignoră consecvenţa. Dar iarăşi ştiu că cine-şi pleacă de bună voie capul sub jug "merită să-l poarte spre ruşina lui". Nu consemnăm acestea pentru a deschide proces nici celor ce ne-au împins la actul de sinucidere dela 23 August, nici celor ce, într-o grabă cu nimic justificată, l-au precipitat. Dacă cei dintâi erau determinaţi de necesităţile lor să ne pretindă să ieşim din războiu, noi trebuia să o facem când necesităţile noastre o hotărâu şi apoi cum ele o cereau. Rezultatul ar fi fost mai bun pentru toţi.

A ne plânge de soartă neîndurată care a făcut să cunoaştem cea mai crâncenă încercare ce s-a făcut dată neamului nostru, nu îndreaptă cu nimic greşile trecutului. Dar a persista pe linia de greşeli când nu am avut vişunua istorică de poştă care implică grave răspunderi.

Nu vom încerca să decelăm substratul acestei atitudini. Împelgem grija de viitor a fiinţării noastre în faţa acceptaţiei viitorului şi al neamului să fie subordonat celui individual. Împelgem că anularea resentimentelor pot înţreji o atmosferă de duşmănie împotriva celor ce au urmat altă cale. Împelgem că o anumită tradiţie de oliviere politică stinghereşte propriile mişcări şi poate interzice unele iniţiative. Împelgem chiar inerţia unei însoţiri din impulsul fără ărie în care cineva s'a angajat.

Împelgem toate acestea nu putem însă pricepe îndărătnicia de a nega evidenţa, încorporarea de a tăgădui valabilitatea tezelor care se impun tot mai stringent.

O elementară etică profesională impune amenda necesară cu fiecare împrejurare a atitudinii iniţiale. Incapacitatea de adaptare condiţiilor noi creează de evidentă vătăreţe sau neînţelegerea problemelor sau, ceea ce este foarte grav, rea credinţă. A se prevala de un act primit, — chiar dacă am presupune că a fost de bună credinţă — atunci când acest act a adus după el dezastrul ţării şi al neamului constituie o trădare.

Suntem înclinaţi a crede că toată emigratia românească este animată de dorinţa sinceră de eliberarea ţării. Dar numai dorinţa nu este de ajuns pentru eliberarea să drează o răzătoare. Aceasta dorinţă trebuie valorificată.

Dela un câştig al altuia al globului rămânţele se fac avute discursuri anticomuniste. Urmul a fost al lui Spender la Cambera. Toate aceste discursuri se bazează pe presupuneri participare în lupta anticomunistă e necesară, iar a Statelor Unite este indispensabilă. Dar oricare ar fi obligaţiunile ce decurg pentru

de din angajamentele luate, este normal ca şi de să-şi pună întrebarea: care este contribuţia celor ce le solicită asistenţa. În lupta anticomunistă trebuie să nu uităm că numai China şi U.R.S.S. cifrează 700 milioane de suflete de care Molotov spune că sunt "de neînţeles pe calea armelor". Atunci?

„Aşa e aşteptăm parvi aux des dres primaires qui croient en bien fondé d'une doctrine aberrante. Pour ceux-là l'idéologie justifie tout" ne asigură o gazetă de pribegie. Ce opune unei ideologii care pentru 700 milioane de oameni primari justifică totul?

Dacă ar fi să ne mulţumim cu consemnarea cotidianului ar trebui să menţionăm că la Paris se denunţă poliţia franceză ca "agenţi comunisti" o serie de oameni a căror atitudine anticomunistă este verificată, a căror atitudine naţional-românească este neîndoielnică. Nu căstăm nici explicaţia acestui aberaţiuni, nici meschinete interese care stau la baza ei. Notăm numai că unei "doctrine aberrante" noi opunem o "trădare aberrantă" a propriilor noastre interese. Pe o astfel de participare putem îndrăzni să angajăm solidarizarea altora cu interesele noastre? Dacă din zăcolăi mărunte de clan minimalism tot ce avem mai operant pe linia anticomunistă pe ce putem nădăjdui că se mai pot sprijini Statele Unite? Pe românii ce se spune că ne tăiem craca de sub picioare. Pe adversarii năme o asemenea acţiune vadeşte "prăbuşire morală" a celor ce au interpretat-o.

Dar pentru că astăzi problemele cer soluţii care trebuie să depăşască cotidianul, pentru că lupta anticomunistă este o luptă pe viaţă şi pe moarte, ori care ar fi calea pe care am ajunge la "aderăta faţă" care va aduce şi eliberarea ţării, un fapt este cert: o ideologie nu se distruge cu tunul şi nici chiar cu bomba atomică. Unei ideologii se opune o altă, mai bună, mai conformă cu însăşi natura omului. Ca să distrugem comunismul sub toate formele materialiste sub care ar mai putea încerca să-şi prelungească existenţa va trebui să opunem o ideologie care munge pe om din fapţajul materialist. Trebuie să ne convingem că destinul omului stă sub zodia spiritualităţii cu care omul a fost investit. Nu condiţiile existenţei umane creează condiţiile conştiinţei sale, cum spune filosofia marxistă a materialismului istoric, ci condiţiile existenţei umane creează condiţiile conştiinţei sale.

Pentru aceasta trebuie o "conştiinţă" umană, o "spiritualitate" conformă cu singul moral iar nu înţelepciunea prăbuşită morală.

Dacă ţările îndărătate, şi în special U.S.A., au putut să uite sau să nu cunoască substratul politicii ruseşti, acest lucru nu este, sub niciun motiv, înădănuş omeniilor noştri politici. Ei trebuie să ştie că todeauna Rusia a urmat să ne distrugă într-un chip. Dacă nu a putut să ne cucerască, aşa cum a făcut cu alte ţări învecinate pe care le-a subjugat stăpânirii ei, a căutat să ne slăbească şi să ne împiedice consolidarea ca stat. În 1877, în 1916, în 1940 România nu trebuia să rămână în afara de războiu. Ea trebuia să fie de departe în vârtejul luptelor şi luptei şi pe de altă parte pusă în discuţia unor noi aranjamente pe care Rusia arva să le dicteze la vora verde.

Cine a uitat aceste lucruri sau nu le-a putut pune din desfăşurarea istorică a politicii nu poate vorbi în numele intereselor naţionale româneşti. Dacă conştinţă să o facă puntem îndreptăţiţi să ne întrebăm în ale căi interese o face.

Interesele naţionale ale neamului nostru cer deci ca o condiţie a existenţei pe care o aşteptăm dela occident şi această convingere.

Cine nu poate înţele marea primejdie pe care

o constituie permanent Rusia pentru România nu va putea apăra în mod eficace teza eliberării noastre în timp util, adică înainte ca puterile întărite ale Kremlinului să ne fi distrus total neamul.

Pentru ca în marginea prăpăstiei să erizăm "prăbuşire morală", faţă de cei ce ne pot ajuta dar în acelaşi timp ne şi judecă, o elementară datorie de etică profesională şi de conştiinţă naţională cere ca cei cărora le place să "miserse" pe o mână sau pe alta să se ducă la club şi să lase locul lor celor ce mizează numai pe interesele neamului şi pot să le valorifice valabil în faţa lumii civilizate alături de care s'a găsit todeauna Neamul românesc.

Propunerile lui Burnham

Profesorul James Burnham dela universitatea din New York a publicat o nouă carte, intitulată "The coming defeat of Communism" (Înfrângerea apropiată a Comunismului), în care prezintă forţele angajate în războiul rece şi schiţează un program de acţiune pentru conducerea lui.

Statul dat de Burnham, formulat lapidar, este: Ofensivă în loc de defensivă! "Ceea ce rămâne de făcut acum e să trecem de la apărare la atac", înţelegând prin atac nu un războiu preventiv, ci inaugurarea unei politici dinamice care să mute teatrul principal de luptă dincolo de Cortina de Pier, prin strânsa colaborare cu toate forţele de rezistenţă din teritoriile ocupate de Răz. Caracterul pozitiv al propunerilor lui Burnham e evident, continuarea numai a agitaţiei verbale dela "Vocea Americii" nefiind suficientă pentru electrizarea luptărilor anticomuniste, care pe lângă spiritul personal de sacrificiu mai au nevoie şi de un susţinut sprijin material şi politic din afară. În al doilea rând, declararea pe scară largă a luptei subterane presupune că în scurt timp războiul rece va degenera în războiu propriu zis; altminteri se sacrifică fără rost vieţi de neînlocuit. De acest lucru pare convins şi autorul.

Domnul Burnham e un adept al lui Machiavelli şi nu concepce politica decât ca luptă implacabilă pentru putere. Acest cult al forţei îl manifestă în frenesia cu care scoate în evidenţă superioritatea materială a Americii, care conduce în tehnică şi e neîntrecută în arta producţiei în masă. Pentru un fost fruntaş comunist şi intim prieten al lui Troţki, felul acesta de a gândi e uluitor, gândindu-se de ce imponderabile dispune încă mesianismul marxist.

Cartea publicată de Burnham în 1946 "The struggle for the world" (Lupta pentru lume) a contribuit appreciabil la enunţarea doctrinei Truman. Rămâne de văzut, dacă lucrarea apărută acum va exercita o influenţă echivalentă asupra evoluţiei politicii externe americane.

Laţul notelor de protest, dintre Belgrad şi Bucureşti pare să nu mai găsească sfârşit. În decursul lunii Februarie, Jugoslavia a acuzat în termeni tari guvernul progresist dela Bucureşti de a reţine cu forţa pe teritoriul român pe ambasadorul său Rado Ivanovici.

Ca toată prăpăstia — aparentă — ce s'ar fi săpat între cele două sisteme comuniste, regimul tugarilor români care încearcă a găsi o porţiă de scăpare spre libertate prin Jugoslavia, a rămas acelaşi: internare în lagărele de muncă forţată, predarea, sau împuşcarea la frontieră. Pentru această neomenie şi crimă nu se găseşte însă nimeni care să protesteze.

În clipa în care punem ziarul sub tipar primim din partea Dlui Atanase Nacu, din Paris, o scrisoare deschisă, adresată Comitetului Naţional Român. Domnul Atanase Nacu, care se numără printre marii binefăcători ai Românilor din exil, voieşte, prin această scrisoare, să trezească conştiinţa de datorie a celor ce şi-au asumat răspunderea exilului românesc.

Împărtăşind, într-un totul, punctul de vedere al Dlui Nacu "Vestitorul" va publica textul integral al acestei scrisori în numărul său viitor.

Informații

C R O N I C A

Diplomație totală

Răspunzând într-un discurs ținut la universitatea din Berkley sugestiilor făcute în ultimul timp de unele personalități politice americane și europene, de a se încerca din nou să se găsească pe cale de conversații directe un modus vivendi cu Uniunea Sovietelor, domnul Acheson a rezumat în șapte puncte condițiile încetării încercării dintre Vest și Est. Aceste puncte nu conțin în esență nimic nou, fiind o recapitulare a cererilor adresate meru Sovietelor în anii de după război. Numai că în formularea mult mai categorică de acum au și mai puține șanse de a fi luate în considerație de Moscova. Violenta reacțiunii presei sovietice care l-a elsat definitiv și pe domnul Acheson printre promotorii „fascismului” exclude orice așteptări optimiste.

În realitate, discursul secretarului de stat a fost destul de pesimist și nu ne îngăduie cea mai slabă speranță că Rușii vor accepta vreodată să-și retragă trupele din țările satelite și nici că vor renunța la revoluția comunistă mondială sau permite unui organism internațional de control al energiei atomice să funcționeze pe teritoriul sovietic. Discursul celor șapte puncte e în primul rând un apel la energia și hotărârea poporului american pentru sprijinirea „diplomației totale” care impune în interior grele sacrificii materiale, iar în afară implică potențarea maximă a rezistenței anticomuniste prin mobilizarea tuturor factorilor de utilitate reală în această luptă. „Situția de față”, a declarat domnul Acheson, „nu ne mai permite să mai mergem dela o țară la alta cu o hârtie de turnesol, pentru a cerceta dacă totul e cu adevărat albastru. Singura întrebare pe care trebuie să o punem e dacă ele sunt hotărâte să-și apere independența împotriva agresiunii comuniste”. Recunoașterea din partea politicii americane a necesității unui bloc anticomunist unitar, fără balastul discriminărilor absurde de până acum, va activa în frontul antibolșevic considerabile rezerve materiale și morale.

Condițiile puse Kremlinului arată limpede că orice luare de contact, urmată de rezultate concrete, a devenit a priori iluzorie. Aplicarea „diplomației totale” poate permanentiza cel mult coexistența a două lumi ireconciliabile, limitând cuceririle sovietice la pozițiile actuale. Trecearea la ofensivă s-ar produce numai în cazul unei noi agresiuni flagrante din partea Rusiei. Ori nenorocirea e că s-ar putea ca Rusiei să-i convină decumdată respectarea unui statu quo care în timp i-ar asigura avantaje incontestabile. Acțiunea de infiltrație și propagandă ar putea continua aproape nestingerită iar deranjamentele economice și presiunea morală care ar otrăvi viața națiunilor libere nu s-ar resimți cu aceeași intensitate în statul bolșevic. Deaceia „diplomația totală” preconizată de domnul Acheson va însemna un progres față de meto-

dele diplomatice inadecuate din anii trecuți numai în măsura în care va servi pregătirii „războiului total” contra Sovietelor.

Referendumul din Belgia

Pentru o națiune sintetică, ca cea belgiană, născută din fuziunea politică a două populații cu particularități etnice și lingvistice antagoniste, institutia monarhică reprezintă simbolul indispensabil al unității naționale. Urmările transformării chestiunii regale într-un generator de discordie internă sunt deaceia mai grave pentru stabilitatea statului belgian, decât ar fi fost cazul pentru o țară omogen structurată. Pe plan politic extern, frământările provocate de rezultatul referendumului din 12 Martie sunt înregistrate cu explicabilă neliniște, Belgia fiind una din piețele principale ale sistemului de apărare vestic. Dar criza din Belgia prezintă mai ales interes istoric, pentru că, sub aspecte ei personale, dă unele indicații asupra evoluției ideii monarhice în opinia publică modernă.

Controversele în jurul persoanei lui Leopold III au început la 28 Mai 1940, când a capitulat în fața Germanilor după o campanie de optsprezece zile. Acuzările aduse atunci regelui de a fi comis un act de trădare împotriva Aliatilor au fost spulberate mai târziu, recunoscându-se că prin capitularea militară s'a evitat masacrarea inutilă a întregii armate belgiene. Deși încetarea ostilităților din ordinul regelui, fără o pine seamă de fărâșe contrarii ale miniștrilor săi, s'a dovedit a fi o măsură înțeleaptă, ea rămâne totuși un act de autoritate care a angajat prea mult răspunderea suveranului. E drept că după constituția belgiană monarhul și comandantul suprem al armatei sunt același persoană, dar înțelegerea acestui dualism funcțional ad listerăm e în opoziție cu principiul fundamental al monarhiei constituționale după care regele domnește, dar nu guvernează. La ce aberații poate duce neobservarea acestei antinonii constituționale a arătat exemplul lui Carol II, care a făcut din „armata lui” instrumentul principal al dictaturii personale.

Refuzul lui Leopold de a se refugia la Londra și hotărârea de a împărți soarta soldaților săi a fost un gest cavaleresc, apreciat și de politicienii din exil. De aceeași de colaboraționism pe care i-au adus-o comunistii a fost abolit, o comisie de anchetă instituită din inițiativa regelui constatând că în toate contactele sale cu autoritățile germane a apărut interesele naționale. Prizonierul dela Loeken a început să-și instrăineze afecțiunea supușilor abia după contractarea căsătoriei morganatice cu Liliane Baels. E un paradox că într-o vreme în care vechile prejudecăți dispar, opinia publică e atât de implacabilă în ce privește viața personală a monarhului, îngrădindu-i puterea materială, opinia publică modernă impune în schimb suveranului sarcini morale în plus. Cine domnește „din grația lui Dumnezeu” trebuie să se apropie prin altul de viața de infailibilitate divină.

În Septembrie 1944, când Leopold a fost deportat de Germanii în Tirol, a avut nefericită inapropiată să lase în urmă un testament politic, în care atocând unui omniom politic, sugina pe alți să propună o formulă de guvernare independentă de influența partidelor. Desamăgirea pricinuită de devierea dela singura atitudine patriotică a unui rege constituțional — aceea de arbitru imparțial pentru toate formațiunile politice din regat — a fost generală. Menținerea în vigoare a legii de imposibilitate de regner, votată în instituția regentiei, e efectul logic al acestei opțiuni priplite.

Sirenengesänge

Die ungarische „Regierung” veröffentlicht einen Erlaß, wonach die vertriebenen Volksdeutschen eingeladen werden, bis zum 25. September des laufenden Jahres nach Ungarn zurückzukehren.

Schon läuft die Reklamaschinerie des Budapest Außenministeriums auf voller Tourenzahl. Der Pressechef dieser — bekanntlich hauptsächlich für Briefträgerdienste von und nach Moskau und zur Abfassung von Protestnoten an den Westen bestimmten — Institution erklärte auf einer Pressekonferenz vor den ausländischen Pressevertretern, daß die Volksdeutschen „Gleichberechtigung” genießen und eine „ihren fachlichen Eignung entsprechende” Beschäftigung, ja wenn sie Bauern sind, sogar bis zu 4 Hektar Land erhalten können.

Es ist schwer zu sagen, was an diesen Verlautbarungen der Budapest moskowitzischen Befehlsempfänger erstaunlicher wirkt: ihre wirklich bodenlose Unverschämtheit oder ihr Appell an Leichtgläubigkeit und Vergesslichkeit gegenwärtiger und zukünftiger Opfer. Die von Haus und Hof Vertriebenen, deren viele den Verlust ihrer von der Roten Armee und der volksdemokratischen Regierung hingeschlachteten Angehörigen zu beklagen haben, sollen in den Machbereich ihrer Henker zurückkehren, sich für deren überströmende Gnade ergebenst bedanken und es als hohes Glück betrachten, wenn ihre Mobilien und Immobilien von den neuen volksdemokratischen Nutznießern in Grund und Boden betreut werden. Mit Speck fängt man Mäuse; Bauern „können” also „bis” zu vier Hektar erhalten; damit ist nicht gesagt, daß es auch wirklich vier Hektar sein werden; auch nicht, daß sie wirklich Feld erhalten, denn die „Kann-Form” diktatorischer Rechtspragung setzt bekanntlich voraus, daß der untertänigste Bittsteller den Allerhöchsten Volksdemokraten auch wirklich zu Gesicht steht; und endlich besteht auch nicht ein Funken der Gewähr, daß die mit vier Hektar Beglückten ihre Felder wirklich behalten; überall hinter dem Eisernen Vorhang werden die Massen langsam aber sicher in die Zwangswirtschaft des Kolchosensystems hineingetrieben. Eines Tages wird jede Ge-

meinde aufgefordert werden, „in aufwallender Begeisterung” auf die letzte Krampe Erde zu verzichten und den „spontanen Beschluß” restloser Kollektivisierung „stürmisch” zu verlangen.

Wir wollen aber nicht ungerecht sein; die Budapest Filiale der moskowitzischen Menschenverwertungsfabrik hat in einer Hinsicht eher zu wenig gesagt, als zuviel: der Heimkehrer in die Sowjetlande ist nämlich nicht nur, wie Herr Ivan Boldizar, der Pressechef der Budapest Außenstelle Wyschinskys, erklärt, gleichberechtigt, sondern er ist sogar privilegiert, nämlich dann, wenn es sich um die MVD, ex-NKVD, ex-GPU, ex-Tschecha handelt, jene löbliche Polizeiinstitution, die, ähnlich übrigens gewissen bankrotten Geschäftsunternehmen „kapitalistischer Länder”, bereits mehr Firmennamen als hingerichtete Firmenleiter kennt. Der Rückkehrer ist gegenüber dieser menschenfressenden Organisation privilegiert, das heißt, er wird unter den Verdächtigen zuerst umgelegt. Er kann mit Gewißheit darauf rechnen, von der bolschewistischen Genickschuhhütern durchwegs bevorzugt behandelt zu werden.

Es ist nicht ausgeschlossen, daß auch die Firma Pauker & Groza ähnliche Einladungen erlassen wird. Die Lage ist hier äußerlich anders, da erstens von nichtkommunistischer, rumänischer Seite, insbesondere von Julia Maniu, seinerzeit eine völlige Ausreibung verhindert wurde und übrigens infolge der Überstürzung der Ereignisse die Zahl der Flüchtlinge wesentlich geringer war. Was aber die Vertrauenswürdigkeit des berückenden Weibes anbetrifft, über dessen Telefonhörer Josef Dschugaschwili-Stalin „die Kindein zu sich kommen läßt”, so ist sie mit jener ihrer Budapest Kollegen zumindestens gleichzusetzen. Im übrigen erinnere man sich, daß die bolschewistischen Massenmordspezialisten gerade heuer den zehnten Jahrestag des Gemetzels von Katyn feiern. Die Geschichte wandert schnellen Schrittes und es mag nicht ganz überflüssig sein, dieses Schulbeispiels sowjetischer Verlogenheit zu gedenken, — wenn Anna I. sich wirklich in Sirenenposur werfen sollte.

Die Kirche von Hovigberg (Härnön) in der Umgebung Kronstadts (Braşov).

allein die Komitate Constanta, Prahova, Braila, Timis-Torontal und Botosani haben sich etwas mehr der Quote des vorgesehenen Bebauplanes genähert.

In der Veröffentlichung wird darauf hingewiesen, daß die Komitate Dolj, Ilfov, Satmar, Vlasca und Teleorman „sehr im Rückstand geblieben sind” und daher „eine energische Maßnahme” seitens der landwirtschaftlichen Agenten, der Agitatoren der Hauptorganisationen und der Tenen-Chefs (alles neue Funktionen im roten Paradies der rumänischen Volksrepublik) notwendig sein wird, um die erforderlichen, sehr im Rückstand gebliebenen landwirtschaftlichen Arbeiten festzulegen.

Wir wissen, was diese „Festlegungen” zu bedeuten haben und welches ihre wahren Bezeichnungen sind: Einschüchterungen, Verhaftungen und Drängsalierungen, deren Folge meist die Vernichtung der Opfer sind.

Viel schlechter ist die Lage in den Gebieten Orsova und Teregoa des Komitates Severin, wo bis zum 12. April 1950 nicht einmal 20 Prozent des vorgesehenen Planes bebaut worden sind.

Es ist bekannt, daß diese Gebiete ein Zentrum des bewaffneten rumänischen Widerstandes sind, des gegen Ende des Jahre 1948 gelungen war, mehrere Ortschaften zu besetzen und das ganze Cerna-Tal zu kontrollieren.

Zwei Gesichtspunkte: In der Presse des Regimes von Bukarest werden die Wahlen in der UdSSR, als „eine neue und mächtige Kundgebung der moralischen Kraft der Sowjetvölker” dargestellt, während die Wahlen in Jugoslawien „die gewaltige Wahl-Farce” sind.

Heimkehrer aus Rußland berichten: „Die gewesenen 44 Angehörigen aus Rumänien und Deutschland werden nicht entlassen, sondern werden gezwungen, sich „freiwillig” zu den in Aufstellung befindlichen militärischen Formationen zu melden.”

Vor der Abreise bekamen wir neue Kleider und Schuhe, Konserven, Weißbrot und Schokolade, der Lagerkommandant sagte in einer Ansprache: Wir danken für die „freiwillige” Arbeit und sagt der Welt, auf welch hohem Kultur-niveau die Sowjetunion steht.”

„In Charkow sind Riesenlager von Stoffen mit den Firmenzeichen „Scherg”, „Rubus”, „Schulager” mit den Firmenzeichen von „Der-mata” und „Fili”; ferner Maschinenteile der U. D. T.-Resita. Außerdem findet man Lauer mit Mais und Weizen aus Ungarn und Rumänien, sowie ein Riesenlager mit neuen amerikanischen Last- und Personkraftwagen.”

Die Feier des 10. Mai (Zece Mai)

wird in diesem Jahr in Lienz besonders festlich begangen.

Am Sonntag, den 7. Mai, 11 Uhr vormittags findet in der Herz-Jesu-Kirche, Wiener Reichsstraße, ein Festgottesdienst statt.

Ebenfalls am 7. Mai, abends 7.30 Uhr, wird im „Theresiansaal” in der Jungwirthstraße die eigentliche Feier zum Gedenken der Unabhängigkeitserklärung und der Gründung des rumänischen Königreiches abgehalten.

Alle Deutschen aus Rumänien, ohne Unterschied der Konfession, werden eingeladen, an beiden Festlichkeiten teilzunehmen, um so, mit uns zusammen, ihren Glauben an die Wiedererhebung eines unabhängigen Rumäniens zu bekunden.

Für die Verhaftung des Dorfpfarrers von Borseni (Komitat Roman) mußte ein ganzes Regiment aus Rumänien herangezogen werden. Wieso war ein derartiger Kraftaufwand für die Verhaftung eines einzigen Menschen notwendig? Hier die Erklärung: Nachdem der Pfarrer von der Volksmiliz verhaftet und nach Buceure, dem Sitz der Kreisbehörde, gebracht worden war, stellten sich am zweiten Tage über 500 Bauern aus den umliegenden Gemeinden: Borseni, Cuci und Bucur ein und griffen mit Hacken, Seilen und sogar mit Waffen die dortige Miliz an, in der Absicht den Pfarrer zu befreien.

Die kommunistischen Behörden flohen und versteckten sich auf Dachböden und im Felde. Die von Rumänien angeforderte Miliz, eine Abteilung von 2 LKW, wurde sofort entsandt, die Kompanie Infanteristen jedoch, die ebenfalls aus Rumänien herbeieilte, konnte es ab, auf die Bauern zu schießen, worauf die Volksmiliz aus Lazi und das oben erwähnte Regiment eingesetzt wurden.

Erst nach einem drei Tage und drei Nächte andauernden Kampfe gewannen die Kommunisten die Oberhand. Es gab Tote und Verwundete auf beiden Seiten und Hunderte von Verhaftungen. Unter den Festgenommenen befanden sich auch die Bürgermeister der drei Ortschaften. Das bedeutet wirklich 90.0 Prozent, aber nicht für, sondern gegen die Volksrepublik.

Die Gemeinde Borseni in der Nähe von Temeschburg war bis zum Jahre 1944 eine der blühendsten schreiblichen Gemeinden des Banats und zählte über 2000 Einwohner, deren Wirtschaft über die Grenzen Rumäniens hinaus bekannt waren.

Heute ist auch in Borseni eine Kolchose errichtet worden, die 52 Familien umfaßt und insgesamt 180 Seelen zählt. Unter diesen „Kolchos“-Bauern befinden sich nur vier Deutsche, und zwar: Michael Mutter, Nikolaus Lunt, Josef Biber und Anna Schumacher. Gegen den restlichen Teil der Einwohner, die nicht der Kolchose angehören wollten, haben die Kommunisten, die Orts-Miliz und die Staatsbehörden einen grausamen Terror eröffnet, um sie zu veranlassen, die Kollektivisierung anzunehmen.

Unzweifelnde schwäbische Landwirte aus dem Banat, unter denen einige ungeduldet sind und unter jeder Bedingung heimzukehren beabsichtigen, sollten sich aber die wahre Lage der Verhältnisse in der Heimat, in die wir übrigens alle zurückkehren wollen, genau erkundigen, bevor sie sich in die Repatriierungslisten der Emigranten des kommunistischen Agenten Iosif Nagy eintragen lassen.

Die rumänische Volksrepublik benötigt keine Bauern-Grundbesitzer, sondern Arbeitskräfte zum Bau des Danub-Schouwenkanals, sowie Arbeiter zum Bau von Straßen, Eisenbahnlinien, Flughäfen und anderer Einrichtungen, die auf Beihilfe der Sowjet-Reichsregierung und auf Beihilfe der strategischen Grundlagen der Russen in Südost-Europa geschaffen wurden.

Der bäuerliche Widerstand in der rumänischen Volksrepublik

Aus einer Veröffentlichung des Landwirtschafts-Ministeriums geht hervor, daß bis zum 23. März 1950 nur 32 Prozent der planmäßig vorgesehenen Gesamtfläche bebaut worden sind.

A. S. R. Principele Nicolaie a vizitat Spania

Venind cu automobilul din Franța, A. S. R. Principele Nicolaie al României a sosit pe teritoriul spaniol, la Hendaye, în ziua de 18 Martie, fiind salutat, în același zi, la San-Sebastian, de autoritățile civile și militare ale districtului, cât și de Dl. Nicolaie Demestrescu, ultimul ministru plenipotențiar al României la Madrid.

La hotelul Ritz, din Madrid, unde A. S. R. a descins, a fost arborat drapelul românesc, alături de cel spaniol, pe tot timpul șederii A. S. Regale.

Duminică 19 Martie a. c. un prâns a fost dat în onoarea A. S. R. la Acvila, prâns la care au participat, între alții, E. S. Martin Artajo, Ministrul de Externe al Spaniei și E. S. Marchizul de Prat y Noutouillet, fost Ministru al Spaniei la București.

Măști 21 Martie A. S. R. Principele Nicolaie a primit întreaga colonie română din Madrid în saloanele Hotelului Ritz, întreprinându-se cu fiecare membru al coloniei în parte.

Miercuri 22 Martie, A. S. R. a fost primit în audiență specială de E. S. Generalul Franco, Șeful Statului

Spaniol. A. S. R. a fost condus la El Prado, reședința Generalisimului, de E. S. Marchizul de Prat y Noutouillet.

La dorința A. S. R., Sâmbătă 25 Martie (Buna-Vestire) un serviciu divin a fost oficiat, în limba română, de către C. S. Preotul spaniol Orduna, pentru a invoca protecția cerească în lupta eroică și inegală pe care o duce astăzi Poporul românesc împotriva ocupației comuniste. Răspunsurile au fost date de corul studenților Români din Madrid.

În ziua de 27 Martie, A. S. R. a acordat un interviu reprezentanților celor mai importante ziare spaniole. Înreaga presă spaniolă a reprodus conținutul acestui interviu la loc de frunte.

În seara aceleiași zile, E. S. Marchizul de Prat y Noutouillet a dat o recepție în onoarea A. S. R. Principei Nicolaie, recepție la care au participat cca. 100 personalități politice spaniole. A. S. R. a părăsit Spania în ziua de 4 Aprilie, după ce, cu două zile înainte, vizitase pe Infanta Beatrice de Orléans, sora Reginei Maria a României.

Sf. Paști la Salzburg. — În seara de Vinerea Patimilor, C. S. Părintele Müller a oficiat în Capela română slujba prohodului. Spre mulțumirea tuturor, C. S. a procurat din vreme textul prohodului astfel încât corul l-a putut pregăti temeinic.

Sâmbătă 8 Aprilie a sosit în Salzburg venind din Paris, Părintele Radu Grațianu, trimis de I. P. S. Mitropolitul Visarion Puiu. În întâmpinarea C. Sale, pe peronul gării se aflau la sosirea trenului: membrii Comitetului Român, precum și numeroși alți Români din Salzburg.

Părintele Radu Grațianu a vizitat mai întâi pe conducătorul Misiunii Române Unite: Pr. Ion-Florian Müller, căruia i-a mulțumit în numele I. P. S. Mitropolitului Visarion pentru sprijinul pe care l-a dat tuturor Românilor din Austria, fără deosebire de confesiune. Seara cei doi preoți au spovedit pe credincioși, după care Părintele Müller a oficiat slujba Învierii Părintele Grațianu cântând troparele.

În predica sa, Părintele Müller a evocat suferințele celor care, în temnițele regimului de teroare nu pot sărbători Învierea Domnului, după care Părintele Grațianu a dat citire pastorală I. P. S. Mitropolitului Visarion.

În Duminică Paștelor, Comitetul Român din Salzburg a organizat o masă comună la Restaurantul „Arbeiterheim”, unde cca. 100 Români au putut ciocni tradiționalele ouă roșii. Au luat cuvântul cu această ocazie: Dl. Puiu Traian, Președintele Comitetului Român și C. S. Pr. Radu Grațianu, care și-au îndreptat gândurile către cei din țară ale căror chinuri și umilințe sunt atât de mari. Gândurile celor prezenți s-au îndreptat apoi către cele două instituții care constituiesc țări noastră în exil: Regalitatea și Biserica.

Părintele Grațianu a oficiat atât Duminică cât și Lunea Paștelor Sf. Liturghie la Salzburg.

Luni a fost și botezul celui mai tânăr Român din Salzburg.

Vineri 14 Aprilie „Izvorul Tămăduirii”, C. S. Pr. Grațianu a oficiat stinghirea apei în capela din lagărul Glasenbach.

În timpul scurtei sale șederi, C. S. a vizitat pe bolnavii din spitale și sanatorii, precum și lagărele de refugiați. C. S. a luat contact și cu reprezentanții org. „Caroman”. În ziua de 11 Aprilie s'a prezentat Episcopului ortodox din Parsch și tot în aceeași zi la Oficiul „Church World Service”, exprimând mulțumiri pentru sprijinul acordat refugiaților Români. Sâmbătă 15 Aprilie, C. S. a vizitat puternica organizație românească din Austria Superioară „ACRAS”, oficiind un serviciu religios în orașul Linz.

În ultima zi a șederii sale în Austria, C. S. a asistat la ședința consiliului parohial ortodox român din Salzburg, cu care ocazie s'au făcut cooptări de noi membri, în locul celor emigrați.

La Linz, în prezența Românilor din localitate și din împrejurimi, care umpluseră mănăstirea biserică „Herz-Jesu” (Sacre-Coeur) până la ultima bancă, C. S. Părintele Ioan-Florian Müller, a

oficiat slujba pascală în ziua doua de Sf. Paști. La sfârșitul slujbei întreaga asistență a intonat „Christos a Înviat!”

La Innsbruck, după oficierea unei slujbe religioase, C. S. Pr. Müller a vorbit, în limba română, la postul local de radio. Cuvântarea C. Sale, ascultată de alții de toți Români care trăiesc izolați în diferite centre din Tirol, Vorarlberg și Steyrmarch, a fost încheiată cu următoarea frază:

„... Din turlele bisericilor dangătul clopotelor va străbate întunerecul nopții și va duce solia

Învierii prin toată Țara, până în colțurile cele mai ascunse. Va pătrunde această solie îmbucurătoare a Învierii până în beciurile subterane ale închisorilor și se va ridica până în ascunzișurile munților noștri, unde va fi auzită de toți cei de-acolo, trezind în sufletele lor chinute credința în Christos cel înviat din morți și speranța în învierea lor proprie. Cu nou curaj de viață vor cânta și ei „Christos a Înviat!”

Asociația Generală a Românilor din Zona Britanică a Germaniei a adresat cu ocazia Sf. Sărbători ale Paștelor o urare către toți Români domiciliati în această zonă, urare care se termină astfel:

„Învierea Domnului este pentru noi toți garanția Învierii Țării și a Neamului din întunerecul în care este ținut astăzi de o forță satanică.

„Străniți mai mult ca oricând în jurul Tronului, noi ne rugăm astăzi pentru suferințele unui Neam întreg și așteptăm cu nerăbdare ziua când cu arma în mână să putem contribui la eliberarea Țării.”

Aceiași asociație roagă pe toți cei care au emigrat din Zona britanică să-și comunice nouile adrese și să caute să mențină contactul în mod permanent cu Asociația.

De la data de 12 Sept. 1949 când a fost publicată în „Vestitorul” ultima dare de seamă a ajutoarelor primite și distribuite Românilor din Zona britanică a Germaniei, prin Comitetul Asociației, s'au mai primit:

Dela „Consiliul Ecumenic”: În luna Oct. 1949: 125 pachete îmbrăcăminte femei și bărbați, 150 kgr. făină soia, 22 kgr. grăsimi și 4 kgr. sirop. În luna Febr. 1950: 3 baloturi îmbrăcăminte femei și un balot îmbrăc. bărbați.

Dela „Misiunea Vaticanului”: În luna Ian. 1950: câte 2 cartoane cutii cafea, carne, lapte condensat și tuburi cremă bărbierit; 1 carton praf de supă și 1 sac articole îmbrăc. femei și copii.

Dela „Crucea Roșie Suedeză” prin „Caroman”: 500 kgr. praf de lapte și 102 dela „Caroman”.

Dela „Biserica Ortodoxă-Română” din Paris: 17 saci cu îmbrăcăminte veche pt. femei, bărbați și copii. Comitetul Asoc. Gen. a Românilor din Zona britanică a Germaniei mulțumește, pe această cale, în numele tuturor compatrioților, generoșilor donatori.

Biblioteca „Mihail Eminescu” din Delmenhorst, Oldenburg, Grünststraße 28, Germania, a împlinit la 20 Februarie 1950 un an de existență.

În acest prim an de existență, datorită neobositei și desinteresatei activități a Dlui. V. Bendescu, fondatorul și directorul ei, biblioteca a împrumutat membrilor și solicitanților un număr de 107 opere, a donat alte 223 scrieri și a asigurat o exemplară distribuție a ziarului „Vestitorul”.

Scutind pe toți împrumutătorii ei de plata cotizațiilor de împrumut, biblioteca a făcut într-adevăr operă românească. Deasemenea, sumele rezultate din vânzarea ziarului „Vestitorul” au fost în întregime vărsate administrației noastre locale.

Cât privește cheltuielile de expediție, ele n'au fost achitate de persoanele servite, ci acoperite din donațiunile personale ale custodelui ei, dintr-o subvenție personală a sa ce i-a fost acordată de „Asociația Românilor” din Zona britanică a Germaniei, prin bunăvoința dlilor.: Maior Alexandru Păunescu, Prof. Ion Vințan și Avocat Gh. Acrivu.

Răsfoind catalogul bibliotecii, întocmit și editat tot de custodele ei, Dl. V. Bendescu, constatăm cu satisfacție că s'a reușit să se adune până acum 163 opere ale autorilor români mai vechi, clasicii noștri fiind bine reprezentați. Biblioteca primește toate publicațiile periodice ce apar în exil. Cât privește operele autorilor străini, mult mai numeroase, ele cuprind următoarele secțiuni: 1) Literatură aleasă (240 opere), 2) Tehnică și Științe (67 opere), 3) Artă și Sport (11), 4) Economie-Politică și Literatură politică (47), 5) Medicină (29), 6) Filologie, Stilistică, Retorică etc. (52), 7) Istoria Literaturii (14), 8) Istorie (7), 9) Dicționare (32). În numărul periodicelor străine, remarcăm colecția 1899—1929 (455 exemplare) a revistei lui DÜHRING, profesor al lui Eminescu la Berlin.

Desigur că orice început este anevoios. Pilduitoarea inițiativă a Dlui. V. Bendescu merită un sprijin efectiv din partea tuturor Românilor din exil, particulari sau asociații românești.

Deaceia „Vestitorul” face un călduros apel la cititorii săi, rugându-i să sprijine cum pot, mai cu seamă prin expedieri de opere românești devenite atât de rare, această bibliotecă.

Întreținerea bibliotecilor românești în străinătate n'ar putea fi oare acoperită de Comitetul Național din Washington? Deținătorii fondului Cretzianu n'au afirmat de curând că acest fond este destinat propagandei românești înafara hotarelor?

Reamintim adresa bibliotecii „Mihail Eminescu”: Rumänische Fernleihbücherei und Schriftvertrieb für Exilrumanen „Mihail Eminescu” z. Hd. Herren V. Bendescu. (23) DELMENHORST, Grünststraße 28, Deutschland.

La Biserica Ortodoxă din Roma s'a oficiat Miercuri 15 Martie a. c., un parastas cu ocazia împlinirii a 10 ani dela moartea Profesorului și marelui luptător naționalist Nae Ionescu.

În aula Institutului Oriental Pontifical din Roma, în fața unui numeros public, Preotul-Profesor F. Tailliez S. J., a vorbit, Duminică 10 Martie a. c., despre „Sentimentul religios al lui Mihail Eminescu”. Conferențiarul a dovedit a fi un foarte bun cunoscător al lui Eminescu și un mare prieten al României.

Tot despre Eminescu. alt prieten al României, Dl. Profesor Mario Ruffini, dela Universitatea din Torino, a conferențiat, în ziua de 22 Martie a. c., la Universitatea populară „Don Orzio”. În fața unui numeros public, alcătuit din muncitori catolici și necatolici (comuniști), Dl. Prof. Ruffini a trasat cu măiestrie morală civică și poetică a marelui nostru poet. Citind pasagi din zărele comuniste din RPR, conferențiarul a demonstrat cum încearcă Partidul Comunist să falsifice figura poetului, atribuindu-i afirmatii pe care niciodată nu le-a făcut și nici n'ar fi acceptat să le facă. Urmărit cu deosebită atenție, conferențiarul a fost îndelung aplaudat de toată lumea.

Petre Munteanu a cântat în zilele de 5 și 14 Martie, în „Tannhäuser”, la Napoli, iar la 17 Martie, muzică românească la Roma. În ziua de 20 Martie, compatriotul nostru a cântat la postul de radio Torino bucăți de muzică franceză.